

April 2009

Št.

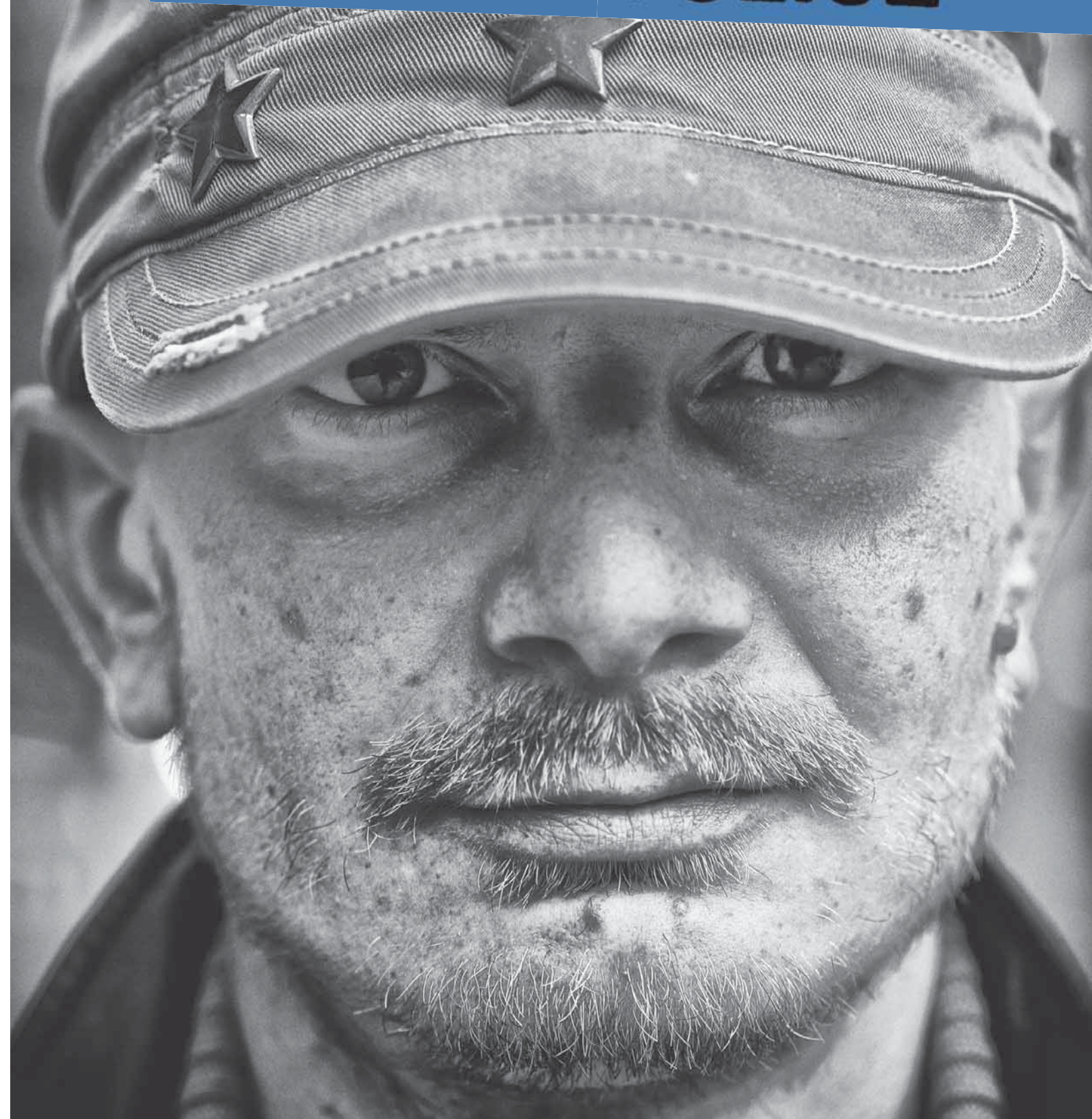
035

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Maruša Bertonec, Matilda M. Dobro

Ilustracije:

Damjan Bitenc, Matilda M. Dobro, Janč, Nik Knez,

Marjan Kolenc, Damjan Majkič, Tjaša Žurga

Fotografije na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsí drugačni
vsí enakopravni

eea
grants

norway
grants

Uvodnik:

LJUDJE Z NAPAKO?

foto: Nenad Maraš

Odkar izdajamo cestni časopis, bolj intenzivno spremljam, kako drugi mediji poročajo o brezdomstvu. Priča sem raznolikim javnim in tudi bolj zasebnim diskusijam o brezdomcih. Veseli me, da se o brezdomstvu vse več govori, da je tema stopila na svetlo in so se s tem začele tlakovati tudi poti soočanja z njo. Razveseljivo je tudi to, da so k medijskemu poročanju o brezdomstvu sedaj pripuščeni tudi brezdomni ljudje sami – kot akterji, osrednji liki in poglobitvi eksperti svojih življenj. V našem društvu se prav vselej odzovemo vabilom in pobudam medijev, ki si želijo slišati glas brezdomnih. A resnici na ljubo: redko koga zanima, kaj ti menijo o trenutni politični situaciji, o globalnem segrevanju ali o športni tekmi, ki je bila odigrana preteklo nedeljo. V tej fazi javnost zanima predvsem, »kaj je šlo narobe, da so se oddaljili od družbe in postali brezdomci«.

V teh letih spremljanja oblik govora o brezdomstvu se mi je razgrnilo spoznanje, da je večini govorov o brezdomnih skupno eno. In sicer to, da različni govorci in govorke brezdomne vrednotijo glede na to, koliko so se ti potrudili, da bi postali podobni večini, povprečnemu posamezniku, torej nekomu s službo, stanovanjem, ki ga zaradi pomanjkanja časa le redkokdaj obišče, avtom ali dvema in vsaj eno garažo, prtljažnikom dovolj velikim za redna vikend romanja v potrošniška svetišča, z na zunaj urejenimi družinskimi odnosi, depresijo, kreditom v rednem izplačevanju, otroki na mednarodni gimnaziji in seveda dostopom do stotine kanalov televizijskega dreka iz svojih udobnih naslanjačev.

Vse to se vidi po pogostih novinarskih vprašanjih, ki v sebi predpostavljajo, da so vzroki za brezdomstvo individualni, da so stvar posameznika ali celo njegove osebne odločitve. Pa ni tako preprosto. Ljudje smo del sistemov, družinskih, sosedskih, ti sistemi pa so spet del širših sistemov in družbenih tokov, ki uokvirjajo, določajo in o(ne)mogočajo individualna življenja. Z vzgojo in celo že z rojstvom smo že na začetku vrženi v različne družbene prostore, ki nam pomembno določajo pogoje, priložnosti in dosežke v življenju. In teh ne moremo izbirati. Razlogi za brezdomstvo so tako veliko bolj kot individualne odločitve posameznikov stvar odsotnosti celovitih državnih politik v smeri preprečevanja socialne izključenosti, nedomišljene in razmeram neprimerne stanovanjske politike v državi, neusklajenosti resorjev, odgovornih za dobrobit ljudi, negotovih zaposlitev, težko dostopnih zdravstvenih storitev za revne, pomanjkanja solidarnosti v skupnosti.

Skratka, razlogi za brezdomstvo so mnogo širši in celo s pomočjo prvoosebnih zgodb brezdomnih samih jih bomo težko v celoti zaobjeli. Posebej še, če bomo ljudi spraševali, kje so ga vendar polomili, da so pristali na cesti. S tem bomo še bolj potrjevali že tako utrjeno predpostavko, da so ljudje z napako. To, da brezdomni vse pogosteje v medijih govorijo o sebi, je samo po sebi pohvalno, ni pa dovolj. Posebej še zaradi tega ne, ker so tudi brezdomni del tega istega sveta, ki jim pripisuje osebno krivdo za lasten položaj in so tak govor in pogled nase zelo pogosto ponotranjili ter ga v svojih pripovedih pogosto ponavljajo posebej še, če jim njihovi sogovorniki, mimoidoči, novinarji, delavci ... z zgoraj omenjenimi vprašanji diskurz osebne odgovornosti in deficitarnosti polagamo v usta.

In kaj ponujam namesto tega? Govor, ki pri brezdomnih ne išče napak, spodrsrljavev na njihovi življenjski poti ali napačnih odločitev. Govor, ki njihove človeškosti ne pogojuje s tem, koliko so podobni moralni večini, tistim, ki naj bi živeli prav. Tako ločevanje služi predvsem poglobljanju vrzeli med eno in drugo navidezno stranjo ter služi moralni večini, da ima lahko še naprej občutek, da je živela prav. Vendar ... pa je res? Le kdo danes to še lahko trdi?

Tako kot družbeni kontekst definira in o(ne)mogoča posameznikove individualne značilnosti, jih pač edino le-ta lahko tudi preoblikuje, spremeni. Torej, od ljudi lahko pričakujemo spremembe tedaj, ko jim bomo v naši skupni sredini s skupnimi močmi uresničili pogoje: odprli nove možnosti, oživili prostore, kjer se bodo lahko varni in sprejeti spreminjali.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 TUBERKULOZA — DRUGA NAJSMRTONOSNEJŠA ...
- 6 PROJEKT ČLOVEK — MOJA ZGODBA NA KRAJKO
- 7 ZAKRITO, PRIKRITO, ODKRITO ...
- 8 SEKSUAL-EGO TURBULENCA
- 9 TATU ZGODBA
- 10 Z GLAVO V INDIJI IN NOGAMI V LJUBLJANI
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NAJPRED STANOVANJE!
- 17 NADGLAS
- 18 SOL IN KOPER
- 19 KRALJEVI RECENZOR
- 19 PRIHAJAJO ROBOT ŽICAR, MARKO IN ŠE KDO!
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PRAVLJICA ZA ODRASLE
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 TAUBI
- 23 S. O. S. ZA KOGA?
- 24 ENIGME IZ STIGME
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 PRED 100 LETI
- 27 SMS-KOMENTARNICA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

SMILJANA

foto: Matilda M. Dobro

Dragi bralec, spoštovana bralka, sem Smiljana B. Želim predstaviti sebe, kaj kot nezaposlena oseba počnem v življenju. Želim delati kaj koristnega za dobrobit človeštva.

Sem voditeljica dveh delavnic v novonastalem društvu Mostovi, ki sta namenjeni duševnim bolnikom. To delam prostovoljno, kajti prostovoljstvo krepi srce in ožilje. Ena delavnica se imenuje Samopomočna – v tej skupini so ljudje različnih poklicev, kjer si medsebojno pomagamo po človeški poti, druga pa Spoznavanje duhovnosti.

Uporabniku, ki je v krizi, skupina pomaga, da prebrodi krizo, kajti vsak od nas lahko poda roko komu, ki je na tleh, ter umakne oviro, ki je na poti. Stiska nastane pogosto zaradi statusa, ki ga imajo ljudje, ker jih bolezen zaznamuje in izgubijo službo, socialna mreža razpade, pristanejo na obrobju družbe. Mnogokrat izhajajo stiske iz nerazrešenih nasprotij v matični družini, ki jih spremljajo še v odrasli dobi. Zdravniki zdravijo ljudi z zdravili in se ne spuščajo v to, da bi pomagali odstraniti vzrok. Potemtakem se ne da nič ukrepati ...

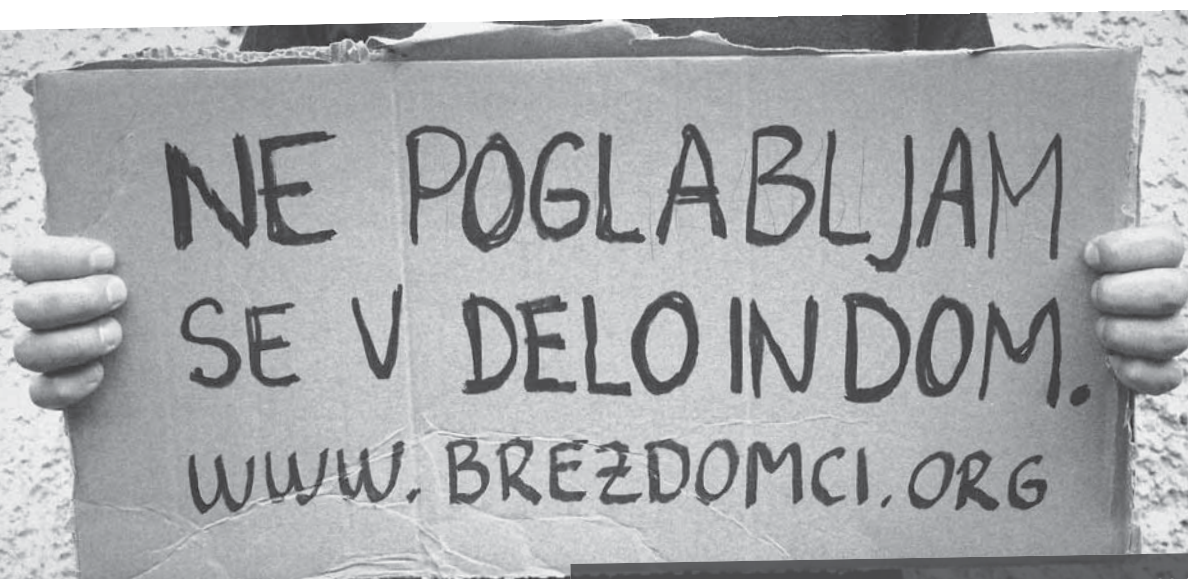
Ta skupina je zaupne narave in človeku pomaga pomiriti čustva. Kot voditeljica delavnic imam večletne izkušnje kot prostovoljka in tudi sama sem prebrodila stisko.

Delavnica Spoznavanje duhovnosti pa ni verska delavnica, v njej se vsak lahko nauči duhovno rasti (to je nadnaravna kategorija) in razvijati čustveno inteligenco. Duha se lahko krepi s pozitivnimi besedami, mislimi in z dobrimi dejanji. Duhovnost je najvišji nivo, ki ga lahko doseže človeški razum. Kakor je telo mrtvo brez duha, tako je vera, ki premika gore, prazna brez dobrih dejanj ... Kaže se zgolj kot prazne filozofske besede. Da se naučimo premikati gore, je potrebno prej premikati majhne kamne. To, kar delam, vem, da je dobro, ker ocenjujem njihovo počutje ob prihodu in ob odhodu z delavnic. Točno vem, da delam dobro, ker imam v knjigi pohval kar nekaj pozitivnih izjav.

Smiljana

**KAKOR JE TELO MRTVO BREZ DUHA, TAKO JE VERA,
KI PREMICA GORE, PRAZNA BREZ DOBRIH DEJANJ ...
KAŽE SE ZGOLJ KOT PRAZNE FILOZOFSE BESEDE.**

03
KRALJI
ULICE

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

Staš Praznik

TUBERKULOZA – DRUGA NAJSMRTONOSNEJŠA BOLEZEN NA SVETU

Tuberkuloza, poznana tudi kot jetika ali sušica, je nalezljiva bolezen pljuč, ki primarno prizadene pljuča in pogosto poteka kronično s številnimi zapleti in lahko vodi tudi v smrt. Bolezen se lahko pojavi v kateremkoli življenjskem obdobju človeka. Poznali so jo že v davni preteklosti, saj so jo našli pri egipčanskih mumijah. Tuberkuloza je še danes velik problem zaradi slabe in pomanjkljive zdravstvene oskrbe, slabih življenjskih pogojev in revščine, širjenja HIV-a oziroma okužb z AIDS-om, vojnih razmer in problemov beguncev, brezdomcev, zapornikov ... Ocenjuje se, da je s tuberkulozo okuženih približno dve milijardi ljudi ali tretjina vsega svetovnega prebivalstva. Vsako leto se na novo okuži približno devet milijonov ljudi, obenem pa vsako leto umre dva do tri milijone ljudi za posledicami te bolezni.

04
KRALJI
ULICE

Kakšna bolezen je tuberkuloza?

Tuberkuloza je resna nalezljiva bolezen, ki jo povzroča bacil *Mycobacterium tuberculosis*. Prizadene pljuča, lahko pa tudi druge organe. S pravočasnim odkritjem in pravilnim zdravljenjem je bolezen popolnoma ozdravljiva.

Ali obstaja učinkovito cepivo proti tuberkulozi?

Poznamo samo cepivo BCG, ki obvaruje otroke do 10. leta starosti, da se ob okužbi ne razvije razširjena oblika tuberkuloze, vendar pa ne nudi zaščite odraslim ljudem pred okužbo z bacili in razvitjem aktivne oblike tuberkuloze.

Na kakšen način se tuberkuloza prenaša?

Bacil tuberkuloze najpogosteje prizadene pljuča, zato je razumljivo, da se prenaša preko zraka s kapljično infekcijo, kadar bolnik kašlja ali kiha, glasno govori ali se smeje. Ob tem izloča kužne kapljice, ki so najpogostejši prenos okužbe. Tuberkuloza se redkeje prenaša z direktnim kontaktom okuženega ali z uporabo istega jedilnega pribora, steklenice, pribora za osebno higieno.

Kolikšna je možnost okužbe ob stiku z obolelim?

Tuberkuloza ima dve obliki: aktivno in latentno. Pri aktivni obliki bolezni so bacili v izpljunku bolnika v velikem številu in predvideva se, da naj bi en bolnik okužil približno deset zdravih ljudi v okolici. Z zdravniško oskrbo pričnemo tako, da najprej poiščemo obolelo osebo in jo začnemo nemudoma zdraviti, s čimer zmanjšamo možnost okužbe ostalih ljudi v njeni okolici in nadaljnje širjenje okužbe. V nadaljevanju poiščemo vse tiste, ki so bili v stiku s tem bolnikom in izpostavljeni okužbi – imenujemo jih kontakti. Poiščemo jih pregledati in jim predpisati ustrezno preventivno zdravljenje. Od desetih okuženih ljudi v okolici ponavadi za aktivno tuberkulozo zbolita eden do

dva. Preostali, ki so bili v stiku s tem bolnikom, ne zbolijo, čeprav so bili okuženi. Govorimo o latentni okužbi s tuberkulozo, kar pomeni, da so bacili sicer prišli v telo, vendar imunski sistem okuženega sam zaustavi infekcijo in napravi lastno zaščito, ki prepreči, da bi se bolezen razvila v aktivno obliko. Pri tovrstnih okužbah se bojimo, da bi bacili, ki so ostali v telesu, ob padcu odpornosti v kasnejših letih povzročili bolezen, saj se le-ta pri okuženih lahko razvije tudi več let po izpostavljenosti.

Koliko časa traja inkubacijska doba? V kolikšnem času po stiku z okuženim je smotno opraviti testiranje?

Aktivna tuberkuloza se lahko razvije nekaj mesecev po okužbi, lahko pa tudi v roku od enega do treh let. V nekaterih primerih se lahko bolezen razvije šele več let po okužbi. Za zanesljive rezultate testiranja tuberkuloze bi bilo potrebno počakati par mesecev po prvem stiku z okuženim.

Kakšni so znaki okužbe?

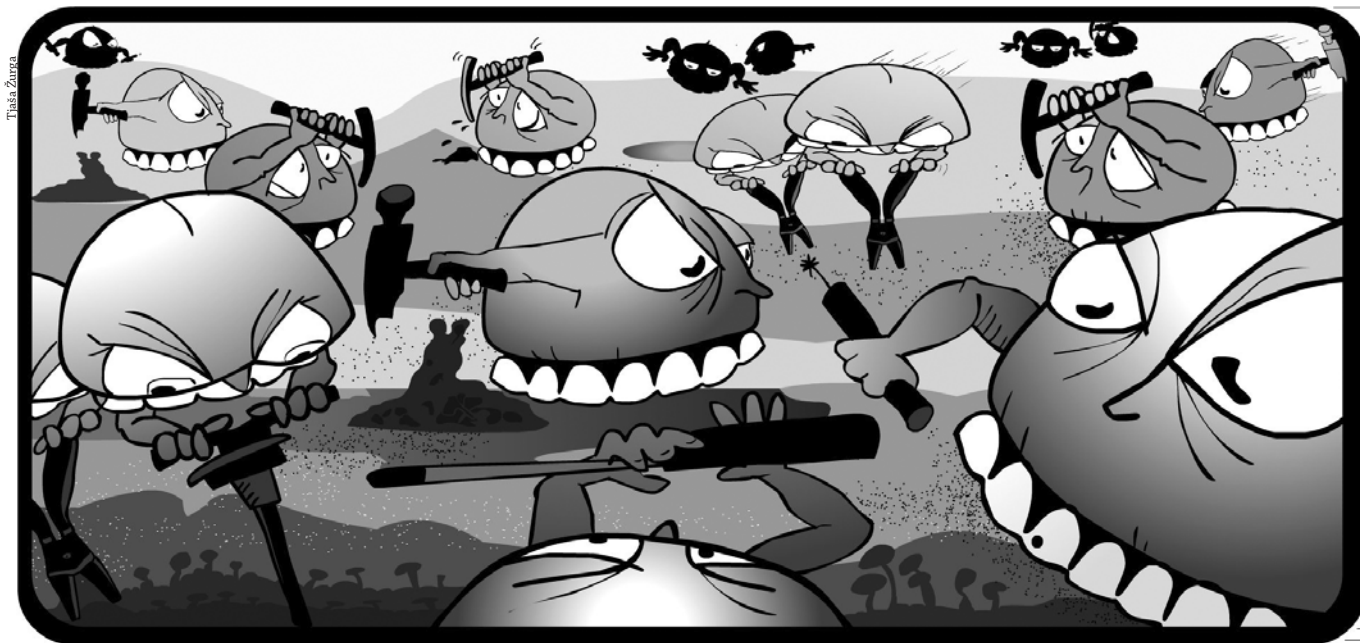
Razumljivo je, da vsaka sprememba v splošnem počutju lahko govori, da se z osebo nekaj dogaja. Znaki, da se je bolezen razvila, so lahko zelo dramatični. Splošni znaki so na primer: splošno slabo počutje, potenje, visoka ali nizka temperatura, hujšanje, slab apetit, izguba na telesni teži. Pri pljučni tuberkulozi, ki je najpogostejša oblika bolezni, se poleg splošnih znakov pokažejo tudi znaki na dihalih. Respiratorni znaki so: kašljanje, izkašljevanje, zlasti nevarno je v primeru krvi v izpljunku, težave s sapo, tudi bolečine v prsnem košu. V redkejših primerih lahko tuberkuloza prizadene tudi druge organe, kot so bezgavke ali druga mehka tkiva in notranje organe, včasih celo kosti. Pri latentno okuženih se simptomi ponavadi ne kažejo, saj latentna okužba ne pomeni bolezni, ampak le, da so bacili vstopili v telo.

Kako poteka zdravljenje aktivne tuberkuloze?

Razlikovati moramo med aktivno boleznijo in latentno okužbo. Zdravljenje aktivne pljučne tuberkuloze je po zakonu obvezno, saj je nalezljiva in ogroža druge ljudi. V primeru, da se bolnik, ki ima aktivno bolezen, skuša zdravljenju izogniti, je zdravstveni delavec dolžan obvestiti zdravstveno inšpekcijo, ki potem uvede prisilno zdravljenje. Zdravljenje, ki je strogo nadzorovano in traja do dveh mesecev, se praviloma začne v specializirani bolnišnici. Nadaljevanje zdravljenja poteka ambulantno, ki je prav tako nadzorovano in praviloma traja štiri mesece, v določenih primerih lahko tudi daljši čas. Pri tem moram izpostaviti, da je pomembno zdravljenje končati v celoti. Če se zdravljenje prekine, obstaja velika verjetnost, da ob ponovnem pojavu aktivne tuberkuloze zdravila ne bodo učinkovala tako, kot bi morala, in se bo zato zdravljenje podaljšalo (lahko pride do odpornosti bacilov tuberkuloze na zdravila). Samo zdravljenje je ponavadi predpisano standardno kot terapija v obliki tablet, ki se imenujejo antituberkulotiki, in prilagojeno glede na bacil in stanje bolnika. Če bolnik uspešno konča zdravljenje, je izhod bolezni ponavadi zelo dober. Bolj zgodaj, ko začnemo z zdravljenjem, manj posledic bolezni pusti.

Ali je možno zdravljenje tudi latentne okužbe s tuberkulozo?

Latentna okužba s tuberkulozo nastane, kadar oseba vdahne bacile *Mycobacterium tuberculosis*, imunski sistem pa se pred njimi zaščiti tako, da okrog njih zgradi steno, in prepreči, da bi se bacili širili po telesu. Prisotni so torej speči bacili, za katere obstaja bojazen, da se kadarkoli v prihodnosti ob padcu imunske odpornosti prebudijo in razvijejo v aktivno obliko tuberkuloze. Zaradi narave bolezni je obvezno

pregledati kontakte obolelega in jih v primeru latentne okužbe s tuberkulozo preventivno zdraviti z zdravili, ki pomorijo speče bacile, preden se ti prebudijo in povzročijo aktivno bolezen. Če sumimo okužbo, je sprva potreben obisk pri osebnem zdravniku, ki nas napoti k pulmologu, otroci pa imajo pregled pri pediatru. Latentno okuženi bolniki niso kužni za okolico, torej s poljubljanjem, pitjem iz istega kozarca ali uporabljanjem istega pribora za osebno higieno ne morejo prenašati bacilov in povzročiti, da bi zbolel še kdo drug.

Kakšne posledice pusti bolezen človeku, ki je že aktivno zbolel? Kakšne posledice ostanejo po zdravljenju?

Pozneje kot bolezen odkrijemo, bolj je razširjena in večje posledice pusti. Pri pljučni tuberkulozi gre ponavadi za zasedenost pljuč, ki je vidno na rentgenski sliki, gre za vnetje, kar pomeni, da pljučno tkivo ni več normalno prezračeno. Če bolezen ni dovolj zgodaj zdravljena, zavzame to zasedenost vedno večji obseg, pojavi pa se lahko tudi razpad pljučnega tkiva, ki se utekočini, bolnik pa ga izkašlja. Na mestih, kjer je pljučno tkivo propadlo, nastanejo prazne jamice v pljučih ali kaverne – to so nekakšne svetline. Več infiltratov in kavern kot je na pljučih, večja je prizadetost dihal. Kjer je prišlo do kompletnega propada pljuč, se pljučno tkivo ne restituira oziroma

nadomesti, ampak se tvori vezivno tkivo, ki ne sodeluje pri dihanju, kar pomeni manko v dihalni rezervi, in manjša vrednost pljuč. V primeru, da tuberkuloza prizadene pljučne ovojnice, se pojavijo brazgotine na pljučni ovojnici. Bolj kot je razširjena bolezen, več poznih sekvenc lahko pričakujemo. Če zbolimo za tuberkulozo in je ne zdravimo pravočasno, je večja verjetnost, da bodo ostale težje posledice.

Na vprašanja je odgovarjala Tatjana Ramovš-Pogačnik, dr. med. spec. pulmologinja, ki je zaposlena v Zdravstvenem domu Ljubljana, enota Center, Metelkova.

POMLADNA

Zjutraj zbudil sem se mlad,
sonce je pregnalo hlad,
vedel sem,
ne grem na vrata v had,
raje iskal bom zaklad.

In ko prišel bom iz hiše,
bom pregledal mestne niše.

Duhal bom Ljubljano,
videl v njej tudi nebo
in kako sonce bo zašlo.

Ptički so že poročeni,
ti pa spala boš ob meni.

Tomislav Gruden - GTS

PROJEKT ČLOVEK – MOJA ZGODBA NA KRATKO

06
KRALJI
ULICE

Dolgo sem razmišljal, kje naj sploh začnem svojo pripoved. Veliko stvari bi lahko in bi tudi rad napisal, ampak za zaupanje skrivnosti je potreben čas – prav tako, kot je za zdravljenje. Star sem 23 let in prihajam z Gorenjske. Trenutno obiskujem Društvo Projekt Človek že skoraj štiri mesece. Preden pa sem prestopil prag Projekta Človek, pa je bil moj vsakdanji cilj, da pridem, kar se da hitro, do droge, da bi pozabil, kako živim in koliko težav moram rešiti. Nikoli nisem verjel zgodbam, kako začneš kaditi travo in čez nekaj let pristaneš na heroinu, meni nič, tebi nič. Bi se bolje izrazil, če bi rekel, da nisem hotel verjeti. Tako se je začela tudi moja pot. Ko sem prižgal prvi joint, sem pristal v začaranem krogu. Sem tak tip človeka, da kakršnokoli drogo sem poskusil, sem se je takoj oklenil in dolgo ne več spustil. Tako sem pri petnajstih letih že strastno kadil travo in hašiš – in ni minil dan, da ne bi pokadil vsaj enega jointa. In že zaradi trave sem imel velike probleme v šoli. Če bi bil prepuščen samemu sebi brez staršev, je ne bi naredil, a imam to srečo, da nikoli niso vrgli puške v koruzo in so me spodbujali in nudili pomoč, čeprav sem jo velikokrat zavračal. Kmalu pa sem tudi poskusil kaj močnejšega, bolj nevarnega. Nekako mi v spominu ostaja poletje, ko sem se prvič srečal z ilegalno kemijo. Takrat sem strastno začel uživati extasy, pa tudi kakšen trip (LSD) sem sproti pojedel. Ker

pa sem hodil v Srednjo zdravstveno šolo, sem imel dostop tudi do raznih opiatov, a takrat se sploh nisem zavedal, da sem z eno nogo že prestopil prag od mehkih do trdih drog. Prav isto leto pa sem začel obiskovati tudi partije, ko sem bil star (mlad) šestnajst let. Seveda ni minil niti en parti brez X-ov, amfetaminov, kokaina, trave oziroma hašiša in seveda alkohola. Če je manjkala samo ena od teh substanc, mi ni bilo več tako dobro, kot bi hotel. Kmalu pa sem poleg trave tudi kokain začel uporabljati vsakodnevno. Nekako sem se prepričeval, da ne delam ničesar narobe in da je pot do zasvojenosti še dolga. Govoril pa sem si tudi, da lahko neham, kadar hočem, le da še nisem pripravljen in da bom prenehal, ko bo čas. A šele zdaj vidim, kako prekleto sem se motil, in naredil bi prav vse, da bi zavrnil čas nazaj in bi se prepričal v nasprotno. A kaj, ko to ni mogoče. Lahko si zagotovim le varno prihodnost. Ko pa sem pri dvajsetih letih poskusil heroin, sem odkril popolnoma nov svet. Končno sem se znebil vseh problemov. Kar naenkrat je bilo vse pozabljeno. Vseeno mi je bilo za cel svet, a posledica rednega uživanja heroina je bila kasneje tudi velika ravnodušnost do samega sebe. Tako sem bil kar naenkrat v svetu zasvojenosti s heroinom. Kasneje ni bilo več takega občutka zadetosti kot na začetku. Kasneje sem bil normalen le še, ko sem dobil dnevno dozo in sploh nisem

hotel pomisliti, kako bi bilo, če je ne bi. Moja dnevna doza pa je lahko bila tudi do sto evrov heroina. Vsi so mi vedno govorili, da nimam meje in da nisem normalen, naj pazim, kaj delam, ker bom drugače končal par metrov pod zemljo, a se nisem zmenil za te stvari. Bilo mi je čisto vseeno, kaj se bo zgodilo z menoj. Na začetku svoje heroinske odvisnosti sem imel kar veliko zalogo heroina in pot do zadetosti mi je bila čisto enostavna, ko pa je zaloge zmanjkalo, se je pričelo tudi pravo odvisniško življenje. Ne samo, da je bila pot do heroina veliko daljša, tudi denarja mi je začelo hitro zmanjkovati. Celo mesečno plačo sem samo za drogo lahko porabil v enem tednu, nato pa sem doma začel tudi krasti samo zato, da sem prišel do tistega, za kar sem takrat živel – za odmerek heroina.

Dolgo ni šlo več tako in odločil sem se za zdravljenje. Čeprav sem že obiskoval metadonsko ambulanto, kjer sem dobival nadomestno terapijo, sem prepričan, da mi ne bi uspelo, če trenutno ne bi obiskoval Projekta Človek. Vedno, ko slišim kakšno zgodbo bivših zasvojencev, dobim občutek, da ljudje slišijo samo del, kako se je nekdo ozdravil, a redkokdo ve, kakšna in kako težka je pot do ozdravitve, koliko premagovanja, želje je potrebnih, preseganja samega sebe in koliko učenja stoji za zdravljenjem. Velikokrat imam občutek, da se ponovno uvajam v normalno življenje, v prepoznavanje problemov in premagovanje le-teh na zdrav način, učenja komunikacije, reševanja konfliktov na pravi način, iskanja in izražanja občutkov, uvajanja delovnih navad in nasploh delovanja kot skupnost ... in še kaj bi se našlo. Trenutno obiskujem Projekt Človek v Ljubljani. Lahko bi rekel, da je to neka priprava na terapevtsko skupnost, ki pa poteka v Sopotnici v Škofji Loki. Moj dan se začne zjutraj ob 5.30. Ko popijem kavo, me ati odpelje v Ljubljano. Tam moram biti ob 7. uri, kjer najprej pripravimo zajtrk in po zajtrku popijemo kavo. Nato pa se prične prvi blok dela, ki traja do devete ure. Delo imamo razdeljeno na tri sektorje. Kuhinja, higiena in vzdrževanje. Jaz sem trenutno v kuhinji in skrbim, da nismo lačni. Ob deveti uri pa imamo vsak dan jutranje srečanje, pri katerem se pogovorimo o raznih problemih, spregovorimo o

foto: Tomislav Gruđen - GTS

kakšnih novostih in usmerjamo drug drugega na pravo pot. Po jutranjem srečanju ob desetih sledi malica in odmor, nato pa se spet odpravimo delat do dvanajste ure, ko imamo kosilo. Po kosilu popijemo še kavo in nato sledijo še razne skupine, v katerih lahko spet spregovorimo o svojih težavah, dobimo kakšen dober nasvet, predvsem pa je važno, da ne držimo kakšnih skrivnosti v sebi – tukaj imamo priložnost, da jih razkrijemo. Vsako popoldne pa imamo družabne aktivnosti, kjer se igramo razne družabne igre, kaj narišemo in pobarvamo, kdaj pa kdaj pa tudi vsak posameznik pripravi in predstavi kakšno stvar, ki nas zanima in jo želimo predstaviti ostalim članom projekta. Dvakrat na teden imamo športne aktivnosti, kjer večkrat odidemo v bližnjo telovadnico igrat namizni tenis ali na zunanje igrišče igrat košarko, včasih pa pretegnemo noge na kakšnem sprehodu. Kdaj pa kdaj pa se odpravimo tudi na športni dan. Nedavno smo hoteli oditi na smučanje, a nam je to preprečilo slabo vreme.

Enkrat na teden se ukvarjamo z medsebojni odnosi, kjer rešujemo razne nevšečnosti med nami uporabniki. Po potrebi lahko vsak posameznik zaprosi za individualni pogovor, če se želi še bolj intenzivno pogovoriti ali če trenutno še ne zmore spregovoriti o problemu pred celotno skupino. Enkrat na mesec poteka družinsko srečanje, pri katerem sodelujejo tudi starši. Tukaj lahko rešujemo probleme, ki nas težijo doma.

Menim, da je Društvo Projekt Človek najuspešnejše v Sloveniji. Je program, ki ne vsebuje le dela, ampak tudi veliko terapevtskih področij, s katerimi nam bo v življenju lažje premagovati težave. Če govorim zase, lahko rečem, da je program tudi zahteven in da je zanj potrebno veliko volje in poguma. Predvsem pa mi je všeč, ker dopušča, da lahko tukaj odkrijem še kakšen skriti talent, ki ga prej sploh nisem uporabljal oziroma sploh nisem vedel zanj. Želim si, da bi ta zgodba sporočila, da trezno življenje ni samoumevno, ampak privilegij našega truda k izboljšanju nas samih in trdno delo, s katerim želimo, da bi nas ljudje bolj cenili in da bi nam življenje, ki bo zdravo, iskreno in spoštovano, dalo še eno priložnost.

Kebab

foto: Nona

NAJ PRJATU

**Z REPOM SE IGRA,
DLAKO MEHKO IMA,
POGLED ISKRIV,
LAJEŽ STRAHLJIV,
KO VRV V ROKE VZAMEM, PONORI,
IN TAKO VEM, DA SPREHODA SI ŽELI.**

**O, TI MOJA LJUBA PSICA MICA,
TI VESELJE SI MI DALA,
KO SI SE Z MENOJ IGRALA,
TI ZVESTOBO SI MI POKAZALA,
KO SI ZA MENOJ SKAKLJALA,
TI SREČO SI MI NAMENILA,
KO SEM TE ISKAL PO VRHU HRIBA.**

ŽIGAŽAGA

ZAKRITO, PRIKRITO, ODKRITO ali ODKRITO, PRIKRITO, ZAKRITO

Nasprotji: vidni klošar in nevidni klošar – kakšna je razlika med enim in drugim?

Za nekom, ki ga vidi na cesti, prosjači, ni umit na primer, prodaja časopis Kralji ulice, za takim človekom dostikrat ljudje kažejo s prstom: »Lejga, kakšen je ...« Takemu bi se reklo vidni klošar.

Kaj pa nevidni klošar? Vozi se v nobel avtomobilu, kupuje si draga oblačila, dnevno skadi dve škatlici cigaret, na dan spi je en liter kave, požira uspavalna in pomirjevala ... Za takim človekom bodo največkrat rekli: »Lej, kakšen fin gospod ali gospa.«

V čem je razlika? Razlika je samo v tem, da si nekdo upa pokazati, drugi pa ne. Joj, kaj bodo rekli drugi?

Iva Tisa

07
KRALJI
ULICE

Koleno 08

SEKSUAL-EGO TURBULENCA

NADOMEŠČA SOCIAL-EGO TUBULENCO

Bojan Sklepič

IZ EROTIKE DO EKSOTIKE ŽELJA ME MELJE

TVOJ METULJČEK,
MOJIH SANJ DRAGULJČEK,
DRSIM Z JEZIČKOM RAD
V TA KOSMAT ZAKLAD.

PRIDI, PRIDI, DA POSLUŠAM
ORGAZMOV TVOJIH ZVOKE,
SEM RADOVEDEN S POGLEDI
KOT MIŠ IZ MOKE.

IN KO ULETIM S KITO SVOJO
V OŽINO TVOJO,
SE ZDRUŽIVA, LJUBEZNI SLUŽIVA,
SVA ENO, V RITMU ISKRENEM
PREPLETENO.

ZRLA SEM TE V MODRI SVETLOBI KINOTEKE

Še preden sem te dejansko spoznala, sem vedela,
kdo si.
Vedela sem, da si moj Diego Rivera, moja prasica
Gala Dalí,
moj Apolon ob Dafne, moj tragični Titanik.
V mojih mislih sva si govorila besede, ne da bi
sploh odpirala usta.
En drugemu izpopolnjenost duše,
en drugemu sonce in oblak.

Očaralo me je morje tvojih razmršenih las in
puščava samote v tvojih očeh,
Edward Cullen z diamanti, ujetimi v dlani. Bil si
sam, ampak nato sva se skupaj
našla na pol poti.
Potem sva si postala Kinoteka s starimi filmi in
kokice v temi -
in kasneje, ko sva sramežljivost utonila, na
skrivaj ukradeni poljubi med filmskimi prizori.
Zdaj postajaš moj Henry Miller z domišljijo in
koščki
pokvarjenega v žepu, slon v trgovini s
porcelanom.

Atman

foto: Matilda M. Dobro

TATU ZGODBA

Nekega popoldneva zamišljen nad življenjem in z mislimi pri hčerki. Skočim na vlak proti Škofji Loki z mislijo na mater svoje hčere ... Zdravnik!?

No, kasneje izvem, da sem ostal brez nog in roke. Samo da imam svojo hčer in voljo. Gledam v prihodnost in vseeno mi je za tatuje, ki so mi jih odrezali. Saj so obujali preteklost, ki sem jo 'preživel'.

Doživel Luka, zapisal Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

09
KRALJI
ULICE

PREKLETSTVO

PRETEKLOST DNI PREKLETIH,
NA GRANI KROKAR ŽDI,
ON ČAKA TIH
V SPOKOJU SVOJEM,
DA ZAKRAKA V NOČ,
KO SLAVEC UTIHNJE,
NJEMU SE NE MUDI.

DUŠAN PEČAVAR

torek 2 JANUAR

35 LUNA

Črno temno nočno nebo
rumeno razsvetli - polna
je. V polnem krogu se
krohoti sama tam gori
je. Zvezde male jo obdajajo
Zdaj ponoči je drugič
sploh je ni. Ko je polna
pravijo da nas nosi na
okrog. Rumeno razsvetli.
temno črno nebo brez
nje nekako prazno
ponoči nebo bi bilo
Luna to je to.

Damijan

Pisalni stroj lahko prosiš za pomoč.

JANUAR 3 sreda

In moški in ženske se delijo na tiste, ki so vpejani v mistično znanje,
in tiste, ki ženejo brez globljih znanj.

Z GLAVO V INDIJI IN NOGAMI V LJUBLJANI

010
KRALJI
ULICE

Nekje v Ljubljani približno tri leta, še sam dobro ne ve koliko časa, v zapuščeni nedokončani gradnji, ki je zagotovo imela namen postati gosposka bajta, kot je sosednja zraven, prebiva Dule, 54-letni žurer in svobodnjak iz Kočevja.

Da se prebiješ do 'njegove' sobe s tremi ležišči v prvem nadstropju, je potrebno nekaj plezalnih spretnosti. Vse do njegovih vrat so kupi pisanih odpadkov, ki pričajo, da je stavba živa – Dule pravi, da je že približno 30, 40 let zapuščena ter da je v njej prespalo vsaj sto ljudi – potem pa čisto druga pesem: postlane postelje, obleke zložene v omarah, ki jih je prinesel v sobo s pomočjo prijateljev, na stenah iz preoblek za vzglavne blazine improvizirane slike, tla pometena, sredi sobe še gojena ciklama, darilo prijateljevega dekleta, ter v briketih v posodici na tleh skrita sled, da tu prebiva tudi pasja zver.

Na ulici je od 13. leta, ko je prvič zbežal od doma – z domače kmetije. Njegovi starši so se po večkratnih pobegih od doma vdali v usodo in takrat se je pričela 'neskončna svoboda', ki jo uživa še danes. Večino časa je živel pri svojih ženskah, opravljal različna dela, ki pa jih je poleti vedno pustil in se prepustil zabavi, soncu, potovanjem ...

Namuzne se in reče, naj se ne smejem, ko ga vprašam, koliko let delovne dobe ima. Toliko kot je letnih časov. Največ del je opravljal mesec ali dva, svoj rekord pa je podrl kot pomivalec oken, kjer je zdržal leto in pol. Pravi, da je v tem dinamičnem delu najbolj užival, ker je v trgovinah, kjer je čistil okna, srečal veliko žensk, pa tudi 'kapsl' pred službo (in še kak vmes) ni bil s strani nikogar otežen.

Zase pravi, da je indijanski tip človeka, in z roko prereže zrak, zabeljen s cigaretним dimom, ter pokaže na steno, kjer ima obešeno originalno indijansko kožo, ki jo je dobil v spomin od prijatelja. Poleg Indijancev, žensk in živali – ima tudi pasjo sopotnico Luno, živahno črno mešanko labradorskega tipa, ki spi pri njegovih nogah – ima zelo rad potovanja in spomine nanje. Največ časa – pol leta – je bil v Turčiji, potoval in bival pa je še v Italiji, Avstriji in Indiji. Sploh Goa v Indiji mu je pri srcu, kamor se na stara leta želi vrniti in tam preživeti preostanek življenja. Saj bi si tu kupil kakšno garsonjero, a se mu to nikakor finančno ne izide.

Njegova soba pa je v primerjavi z ostalimi zapuščenimi le nekoliko bolj razkošna. Jasno je, da v njej ni urejenega vodovoda, toda elektriko ima. To si je s pomočjo svojega sosedu napeljal iz njegove garaže, za kar mu pozimi mesečno plačuje trideset evrov, sicer pa dvajset. Soba ima zato svojo luč in okrasne lučke, televizijo, hladilnik pa ne deluje in ga Dule niti ne namerava zamenjati, saj naj bi to hišo v kratkem rušili ... Trenutno pri njem skoraj dva meseca živi prijatelj, občasno pa prespi pri njem še kdo. Mnogim je že nudil prenočišče, na stotine jih je bilo, a pravi, da red mora biti, da ne 'prebavlja' tega, da mu tisti, ki prespi pri njem, ne pomaga pri čiščenju. Včasih ni 'prebavljal' tudi policajev, sedaj je to minilo. Pravi: »Pust' me na mir', pa bo vse uredi!« in dodaja, da ima vse rad in da je življenje lepo, če ga znaš živeti. Mu kar verjamem.

Matilda M. Dobro

Spomini v njegovih očeh

Lučke delajo

Otrok cvetja po duši in telesu

foto: Matilda M. Dobro

Pasje spremstvo do vhoda v sobo

foto: Matilda M. Dobro

Dule in Luna

foto: Matilda M. Dobro

Odsev vsakdana

foto: Matilda M. Dobro

Pogled s ceste

NEK AJ

cestnih

NEBO POLJUBI USTNICE

(Iz zbirke Neko napalmsko jutro, ko kri zalije sanje)

Skale z višine obzidja so videti majhne in svet obvladljiv, enkrat sem jih obdelala enainvajset, to je moj rekord, nekaj trenutkov prej je krožila po ulicah, ne vem, kaj naj rečem, svoj denar krvavo zaslužim, krog za krogom in vedno ista točka, mogoče bom šla študirat, recimo ekonomijo ali kaj takega, stoji tam in veter ji kodra od potu zlepljene lase, nerada se preveč pogovarjam, ne samo da bo stranko poljubila na usta, samo kri na rokah in glava napol odtrgana v plitvini pozabe, ne, ga ni denarja.

Franjo Frančič

BERAŠKA PALICA

Še vedno brez doma s culo na rami krevsam v življenje. Vedno sem upal, da me reši en dobnik s kakšno zemljo ali staro hišo. Ali pa, da se morda še kdaj oglasi kakšen srčen dobnik s prispevkom v kuverti, da bi morda nekoč še zbral za zemljo. Beraška palca mi je ime, alkohol mi ne diši in mi nikoli ni. Še vseeno sem raje klošar med kralji, kakor pa en kralj med klošarji. Nisem več tako mlad, zato posedam po knjižnicah in iščem resnico po internetu. Najraje imam knjižnice pozimi, revma me daje od zapuščenih bajt. Tam so kavomati in dobiš kavo za 25 centov. Prav zafržmaga se mi, kadar nekaj teh centov po mrzli noči nimam. Obračam vse žepe, vneto, kot da

nabiram drobiž za ubogo zemljo, pa nič, le en cent najdem, morda dva, kar pa nič ne spremeni. Zavzdihnem in si sam pri sebi rečem. Važno je, da še te stare kosti lahko premikam ... in če bi nekoč imel kaj več denarja, bi si zrihtal umetne zobe. In če že danes zjutraj za ubogo četrt kruha nimam in niti za kavo, mi vsaj trdega kruha ni bilo treba žvečiti, se matirati in napol prežvečeno pogoltniti. Kaj češ, tako je, zmatran sem, kava bi me malo poživila od hoje in močno se mi zdi, da bi me usoda, ki me neusmiljeno udriha po že tako ubogem ukrivljenem hrbtu, prav rada gonila do smrti na tej cesti, ki je dolga in široka. Oh, če bi imel dom ali pa vsaj košček zemlje, bi bilo drugače. Za študirat je že prepozno, bi pa posedal na klopci pred hišo, pa tudi če bi to bila le škatla za psa, in premišljeval, kaj se vse na tem svetu dogaja. In ko bi šel na sprehod, bi si urezal palico in odkrevsal na kakšen hrib, kjer bi opazoval sončni vzhod. Tako pa, kot vidite, lačen, brez zob in povrhu še ubog. Le kdo se bo smilil, uboge cajne, kdo bo ta, ki me bo vsaj malo razbremenil?

Saj že kar v blodnjah iščem kos kruha, čaj ali pa kavo. Težko je in še težje bo. Veliko stvari je, ki se jih ljudje sploh ne zavedajo, kaj šele, da bi na njih pomislili. To, da bo še težje, je res in čisto zares. Jaz že zdaj vem, kaj je življenje, in vse, kar ponižno doživljam sedaj, bomo še vsi doživljali. Lakota, ki pustoši po zemlji, bo še hujša. Sicer pa je že vse načrtovano za finančno krizo, ki bo spremenila sistem: pride še večja kriza namreč, virus bo vržen na zemljo. Cepivo bo obvezno, v njem bo pa snov, ki bo ljudem znižala zavest. Ko bodo ljudje počipani tako, kot so danes obvezno tudi že živali, bodo ujeti v elektromagnetni kletki, kar pomeni, da ne bodo mogli na višjo zavest. Tudi brezčutni bodo postali. To je že pred vrati, peščica ljudi, ki odloča, kaj se bo po svetu dogajalo, ki so avtorji vseh vojn na tem svetu, imajo pod nadzorom vse svetovne vlade, vso tehnologijo, oborožitev, kemofarmacije, večino zlata in denarja, prehranske industrije, Hollywood, CIO, FBI, nafte, cepiva, večino vodnih virov, polj in virusov. Imajo celo tehnologijo za povzročanje orkanov, cunamijev in potresov. Nov svetovni red se že dolgo pripravlja. Naj spomnim na dolarski bankovec, kjer je narisana piramida z očesom na vrhu; kar pomeni nadzor. Vlada jo namreč od pamtiveka, iz roda v rod in so avtorji tega sistema

in novega svetovnega reda. In ker se ljudje vse bolj zavedajo, se jim mudi, da bi nas počipali. Še prej bodo zbirali 50 odstotkov človeške populacije, vrgli virus, postavili vojsko na cesto v vsako državo in uvedli obvezno cepljenje. Vsi vemo, da so cepiva sumljiva in povzročajo zdravstvene zaplete, zato pa, ko se bo začelo, zbežite v hribe. Če bi kdo še kaj več vedel o teh stvareh, poiščite v Kraljih ulice naslov in vprašanja naslovite na Kralje ulice – za Beraško palco. In odgovoril vam bom, ker sem dober človek, rojen na zemljo in za povišanje zavesti.

J.

KLIC POLETJU

Prihaja pomlad,
a kot vedno zopet dežuje,
in to v tem momentu,
ko se mi malo rima snuje.

Samo poletje še čakam,
ko se lahko v vodi namakam.
Skupaj z menoj pa
pes ter partner.

A samo za kratek čas,
da se mi misli uredijo.
Ne se bati, ne izginemo za dolgo časa,
pač pa hitro veliki pok priredimo.

Anči

MOJA GLASBA

Moj največji idol je kdo drug kot 2Pac, ki ga poslušam že cel lajf in mi da tut voljo do življenja, saj sam za njega živim. Trenutno živim na ulici in se trudim, da ne naredim samomora. Čim ko to pomislim, se rajš spomnim na 2Paca.

Sedaj pa čakam, da bom šel na usposabljanje na delovnem mestu, saj komaj čakam, da bom končno začel delat, saj se moram mal skulirat glede droge. Saj počasi sem se nehal drogirat. Zdej ne vem več, kaj naj naredim. Malo študiram, da bi začel delat svojo muziko, ker hočem svetu povedat, kako se preživljam na ulici. In res bom začel pisat pesmi in poslušu bom 2Paca, saj me sam on uči, kako se piše pesmi ali rime.

Darko Pešl - Jerry

ANEKDOTE IZ PRODAJE

IZ ABERDEENA PRIŠLA PO KRALJE

Med prodajanjem v podhodu železniške postaje se mi vsake toliko časa zgodi kaj nenavadnega. Tako sem tudi tisto sredo prodajal, ko k meni pristopi mlada punca in me vpraša, če govorim angleško. Pritrdim ji. Želela je vedeti, kje je glavna postaja. Ko ji lepo razložim in mislim, da bo šla naprej, ona pokaže na Kralje in me vpraša, kaj to je. Povem ji, da prodajam časopis za brezdomce, da je večino člankov napišejo brezdomci, in dodam, da so ti članki v slovenščini. Nekaj časa okleva, me vpraša za ceno in zelo prešehečeno odreagira, ko ji povem, da je en evro. Ven začne vlačiti denarnico, nakar ponovim dejstvo, da je v slovenščini, tako da ne bo imela nobene koristi od časopisa. Odvrne mi, da ga bo pač dala prijateljici, h kateri je prišla, in ji bo ona prevajala. Izroči mi deset evrov in noče niti slišati za vračilo. Ponudim ji, da jo pospremim do postaje, če hoče. Moje ponudbe je zelo vesela. Do postaje izvem, da je iz Aberdeena na Škotskem in da je prišla k dopisovalki, ki jo bo prvič videla v živo. Ko prideva do postaje, se poslovim in odidem veselo prodajati naprej.

Marko Nakrič

KDO JE MARKO NAKRIČ?

Prišel je dan, ko sem bil končno razkrinkan. Dolgo časa mi je uspevalo skrivati svojo mračno stran. Vendar se je našla oseba, ki ji je moja identiteta in početje za njo znano. Tako sem neko soboto prodajal na tržnici Koseže, ko mi je pogled zataval na oglasno desko, nasproti katere prodajam, kjer je na nekem oglasu pisala vsa resnica, ki sem jo toliko časa uspešno skrival. V zadovoljstvo avtorice tega umetniškega dela me je prevel var strahu in neizmerne

jeze. Seveda sem oglasa po hitrem postopku vrgel v koš za smeti. Nisem se še prenehal tresti, ko je do mene prišla gospa, kupila Kralje ter me opozorila na reklamo, ki je izpisana na bankomatu, kar je razvidno s slike. Razumem dejstvo, da me istovetijo s pijancem, mogoče sem v svojem življenju tudi koga prevaral, ampak da sem diler in džanki samo priča o zafrustriranosti in kratki pameti osebe, ki je to izpisala. Vendar se moram tej osebi zahvaliti, saj se je kljub negativni reklami moja prodaja na tržnici povečala, kar dvomim, da je bil namen te osebe. S kolegom, ki prodaja med na tržnici, sva se pošalila, da bom začel prodajati Kralje po sistemu kupiš eno, dobiš dva. Kralje in packe. Seveda z novo veliko višjo ceno in z dejstvom, da bom imel vse vedno bolj 'čudno' klientelo. Vendar citat: »Marko Nakrič je diler, pjanc, džanki in prevarant. Piše se Uršič, ne pa Nakrič. Luzer je!« je samo rezultat zavidevanja, čeprav oseba, ki jo sumim, proda neizmerno več Kraljev kot jaz. Ta oseba je tudi pozabila, da je vsak bankomat opremljen s kamero. Vredno razmisleka.

Marko Uršič - Nakrič

RESNIČNA 25

Tokrat to ni anekdota iz Plave lagune, ampak izpod stopnic Franciškanske cerkve. S prijateljem sva prodajala Kralje v pustnih maskah, saj je bil pustni dan. Kljub pustu so naju vzeli dokaj resno. Prodala sva nekaj revij, v zameno pa sva dobila tudi nekaj krofov. Zgodilo pa se mi je, da je prišla k meni stranka iz Plave lagune in me okregala, kaj počnem tukaj, zakaj ne prodajam na svojem prostoru. Omenil sem ji, da je pustni torek in da lahko delam, kar hočem, saj sem maskara. Zelo se je zasmejala, mi rekla, da se je pohecala kot vedno v Laguni, ter mi izročila pet evrov.

Roman

NI VSE ZLATO, KAR SE SVETI

Malo pred novim letom sem pričel s prodajo Kraljev ulice pred trgovino H. v Šiški. Lokacija je bila že od začetka precej dobičkonosna. Nisem prodajal tam vsak dan, da ne bi tega izkoriščal. Tako je bila tudi moja vest pomirjena, kot tudi odziv ljudi. Večina je kazala prijetno presenečen obraz in tudi opombe in predvsem pohvale so dajale tak vtis. Prenekateri so me po tednu odsotnosti spraševali, kje sem bil in pritrjevali občutku, da so me pogrešali. Ob koncu prodaje sem si vsakokrat v tej trgovini nakupil vse potrebno. Njihovo trajno mleko se je pri bratu v hladilniku sicer skisalo v pičlih treh urah, njegov pes je po prvi pasji konzervi iz te trgovine bruhal še dva dni, vendar me to ni ujezilo glede na nizke cene in dejstvo, da lahko ta časopis prodajam pred trgovino. Nato pa se je zgodilo! Bilo je konec januarja. Videl sem invalida na vozičku, ki ni mogel mimo vrtljive pregrade v trgovino. Hitro sem se mu podal v pomoč. Ko sem situacijo uredil, sem opazil pogled blagajnika, uperjenega v mene. Vrnil sem se na svojo pozicijo in nadaljeval prodajo, misleč, da je prodajalec v pozitivnem smislu opazoval moje reševanje in nesebično pomoč in da to odobrava. Vendar sem se zmotil.

Po nekaj minutah je k meni prišel njihov varnostnik v civilu in mi rekel, naj se odstranim z ozemlja, ki pripada njihovemu podjetju, sicer bodo poklicali policijo. Začuden sem izjecljal, da sem na tem mestu prodajal ves čas: pred in po božiču in novem letu in da je bilo vse v redu, zakaj je danes drugače? V odgovor pa sem dobil tole: »Pustili smo te prodajati, da si ljudje ne bi mislili, kako smo brezsrčni in brez usmiljenja, da ne popuščamo niti med časom, ki je namenjen obdarovanju in prijateljstvu. Pokazali smo skrb za vse uboge in manj privilegirane, sedaj pa je tega konec.« Po mojem so takšna dejanja le dokaz dvoličnosti, saj nišo resnična. Tudi v vojni je razglašeno premirje v božičnem času. Po koncu le-tega pa se nadaljuje klanje na obeh straneh. Zdaj vidim, kako sem naiven, ko verjameš, da so vsi ljudje v osnovi dobri.

Georgy

PUSTOVANJE KRALJEV

Letos smo tudi Kralji s pomočjo donatorjev slavili pustni običaj. Maskiranje se je za nekatere pričelo že ob 15. uri v dnevnem centru (za člane gledališke skupine in druge, ki so bili neučakani), drugi so se maskirali ob 18. uri. Predstavljali smo vse od jamskega človeka, postaranih Telebajskov, do medicinskega osebja in rastafarijancev. Paradni sprehod je sledil ob 18.30. uri do Prešernovega trga. Sprevod je krasila ogromna jugoslovanska zastava, lutka, ki smo jo naredili v okviru delavnice, ter donacija krofov, ki smo jo razdeljevali mimoidočim (namen je bil, da tudi brezdomni razdeljujejo hrano). Na Prešernovem trgu smo se povezali z drugimi maskarami, mahali z zastavo na spomeniku in vzklikali parole, s čimer smo poželi kar precejšnjo pozornost mimoidočih. Sledili so še pustne norčije v Mestni lekarni in manjši heci s policisti ter sprehod po Trubarjevi do Metelkove, ki ga je spremljalo veliko solz in smeha. Na Metelkovo smo prispeli ob 20. uri in se sprva utaborili v Jalla Jalli, kjer so vrteli etno-jugoslovanske

foto: Lojze Smole

pesmi. Okoli 22. ure smo se porazgubili med tisočimi maskami, ki so zašle tja. Nekateri smo kmalu odšli, drugo pa so plesali in se zabavali tudi do jutra. Še enkrat hvala donatorjem! Za domovino, s krofi naprej!

Boga neboječi škrt Roman in disco zvezda Staš

014
KRALJI
ULICE

foto: Maja Kozar

TEČAJ ŠPANŠČINE

V društvu smo pričeli s tečajem španščine. Dobivamo se vsak teden ob sredah in četrtkih ob 17h v dnevnem centru Kraljev ulice. Prihaja nas učiti mlad postaven Španec z imenom Pablo. Obiskujemo ga samo štirje člani: Marko, Roman, David in moja malenkost. Pablo je zelo dober učitelj, dasiravno rad malo zamuja, vendar se veliko naučimo.

Pablo, muchas gracias!

Anči

SOS-TRGOVINA

foto: Nona

Prva trgovina za revnejše se je odprla 16. marca v Ljubljani na Celovski 291 in je namenjena predvsem najrevnejšim ljudem, ki so na robu preživetja, in tistim socialno ogroženim, katerih prihodki so nižji od zagotovljene minimalne plače – ali drugače povedano: ki imajo premalo denarja, da bi sploh lahko preživeli. Prvi nakup je bilo mogoče opraviti šele naslednji dan.

Vsak kupec pa bo v tej trgovini moral imeti posebno nakupovalno kartico, ki jo bo dobil v sami SOS-trgovini. Za pridobitev le-te je potrebno tja prinesiti potrdilo o prejemu socialne pomoči (za nezaposlene) ali potrdilo o višini pokojnine oziroma osebnega dohodka.

Vse je pač odvisno od prepotrebnih donacij podjetij ali donacij posameznikov. Mesečni nakup je omejen, vse informacije pa so na voljo tudi v sami trgovini. Splošni cilj SOS-trgovine je, da zagotavlja poceni izdelke, ki si jih potem tudi socialno ogroženi lahko privoščimo.

Rajko

PREDSTAVITEV PSIHOSOCIALNIH POMOČI ŽRTVAM KAZNIVIH DEJANJ IN DRUGIH OBLIK NASILJA

2. marca smo v prostorih uredništva Kralji ulice lahko slišali zanimivo predstavitev o psihosocialni pomoči žrtvam kaznivih dejanj ter drugih oblik nasilja, ki jih je zelo lepo predstavila Sabina Jagodnik, ki se ukvarja s to tematiko v društvu Papilot. Vsakdo, ki se čuti ogroženega na kakršenkoli način, se lahko obrne po pomoč na omenjeno društvo, ki mu jo lahko nudi na različne načine, in sicer v obliki brezplačne pravne pomoči ali tako, da se ogroženo osebo napoti na pristojno ustanovo, lahko pa se tej osebi priskrbi tudi spremstvo – odvisno od vsakega primera posebej. Če nas ustrahuje ali pretepa naš bližnji, če smo bili oropani ali ogoljufani ali če smo žrtev izsiljevanja, če nas kdo proti naši volji sili v nekaj, česar sicer sami ne bi storili nikoli, je vedno

dobro vedeti, kam se lahko obrnemo v stiski. Sabina Jagodnik je izčrpno odgovarjala na naša vprašanja, vsak pa je dobil tudi zloženko, v kateri je še bolj opredeljeno vse v zvezi s pomočjo, ki jo lahko vsak izmed nas dobi, če se mu kaj takšnega zgodi. Od nas samih je še najbolj odvisno, ali se bomo tovrstne pomoči poslužili ali pa še naprej trpeli vse oblike nasilja. To pomeni, ali se bomo znali pravilno odločiti in ukrepati takoj, da zaščitimo sebe, ali bomo zbrali dovolj poguma in zadevo prijavili, tudi takrat, ko gre za naše najbližje. Vse to in še več lahko ogrožena oseba dobi v obliki svetovanja na centrih za pomoč žrtvam kaznivih dejanj, ki so na različnih lokacijah po vsej Sloveniji, eden od teh pa je tudi v Ljubljani – to je Zavod za vzpodbujanje in razvijanje

kvalitete življenja Papilot, ki se nahaja na Zakotnikovi 3, dobite pa jih na telefonski številki 01 542 15 82.

Rajko

JAVNA TRIBUNA DRUŠTVA MOSTOVI

Želim vam na kratko sporočiti, da je imelo društvo Mostovi 24. 2. ob 16.30. uri na Fakulteti za socialno delo v Ljubljani svojo javno tribuno.

Skoraj vsi povabljeni gosti so se odzvali, kakor smo se tudi uporabniki društva, tako da je bila velika učilnica povsem polna. Društvo Mostovi sta zastopala tajnik Bruno Smilovič in predsednica društva, gospa Nika Cigoj Kuzma.

Borili smo se za to, da bi se uzakonilo, da bi lahko duševni bolniki, ki so že upokojeni, občasno še vedno lahko kaj delali – brez strahu, da bi ostali brez pokojnine ter da bi mi, priznani invalidi, dobili denar oziroma invalidnino po zaključeni rehabilitaciji za čas do pridobitve nove službe oziroma do upokojitve. Menim, da bi le tako lahko vsaj delno preprečili samomore med dotično populacijo, ki večinoma živi v revščini, s kakimi dvesto evri pomoči. Če za povrh še nimaš lastnega stanovanja, si 'tam'. Naslednja javna tribuna bo spet letos junija. Točen datum in ura bosta objavljena na spletni strani društva Mostovi.

Vaša Smiljana

STOJNICA POSREDOVALNICE RABLJENIH PREDMETOV SEDAJ VSAKO PRVO SOBOTO V MESECU

28. februarja je bila spet zadnja sobota v mesecu, dan naše tradicionalne stojnice. Ekipa v polni zasedbi je ob dodatni pomoči prostovoljcev postavila stojnico. Z obiskom smo bili zelo zadovoljni, prav tako pa tudi s prinesenimi rečmi naših rednih strank, za kar se jim še posebej zahvaljujem.

Kot sem že omenil v prejšnji številki, smo se dogovorili, da po novem izbiramo tudi naj kupca meseca. Naš prejšnji nagrajenec Aleš si je izbral svojo nagrado – izdelek s stojnice.

Tokrat pa smo izbrali starejšega osivelega moškega, po imenu Mario, ki je že od samega začetka naša redna stranka, zato si lahko na naslednji stojnici izbere svoj izdelek. Omeniti pa moram tudi našo stalno stranko – Marjana, ki je zopet nakupil veliko stvari in je eden od kandidatov za naj kupca.

Po novem se bomo videvali vsako prvo soboto v mesecu!

Aprila stojnice ne bo, bo pa spet maja. A ker je prva majska sobota praznična, se maja izjemoma vidimo drugo soboto, to je 9. maja. Na istem mestu od iste ure dalje (Čopova ulica, 9. ura)!

Vaš pavliha Roman

NASTANITVENA PODPORA S STRANI KRALJEV ULICE

Živel sem v bazi, ko sem nekega dne na društvu Kralji ulice slišal, da se pripravlja naslovni program, ki temelji na norveškem modelu. Se pravi, da se ljudem z ulice omogoči bivanje v stanovanju, kar naj bi potem bila odskočna deska za ponovno uravnoteženje človeškega življenja. Sprva so načrtovali eno stanovanje in srečo sem imel, da sem prišel v prvi krog nastanitve s še dvema sostanovalcema. Ta prelomni dogodek se je zgodil točno 1. 8. 2008, zahvala pa gre tudi društvu Stigma, ki nam je posodilo svoj kombi, s katerim smo lahko dostavili osebne stvari vsakega posameznika. To stanovanje se nahaja v ljubljanskih Fužinah, tako da smo zelo blizu centra in tudi naravi. Osebnost sem bil odvisnik od drog, prijavljen na metadonsko terapijo, včasih pa smo spili tudi kak liter vina. No, odkar sem dobil svoje ključke do zasebnosti, pa so se moje razmere močno izboljšale. Uspel sem nameč zmanjšati količino metadona, sledil je preskok na suboxone, nehal sem tudi piti in kaditi. Hkrati sem čedalje manj zahajal v družbo iz centra in se bolj posvečal urejanju svojega življenja, ki je bilo v zadnjih petih letih močno raztreseno. Imam tudi svojo mentorico Majo, ki mi je pomagala pri marsikateri oviri in pridobivanju informacij v zvezi s preteklimi dolgovi ter raznimi stvarmi. Izdelala sva tudi načrt za prihodnost z uresničljivimi cilji. Veliko sem jih že dosegel, najpomembnejši med njimi pa je bil ponovna vzpostavitev stikov z družino, ki mi sedaj močno stoji ob strani in mi daje zelo potrebno energijo v boju z odvisnostjo. Uspel sem prenehati s substitucijskim programom, se testiral za s krvjo prenosljive bolezni, katerih na veliko srečo nimam, ter se začel intenzivno ukvarjati s fitnessom ter kolesarjenjem.

Moj naslednji cilj sedaj je, da se fizično in psihično popolnoma postavim na lastne noge ter zaživim človeka vredno življenje, saj, kot sem lahko ugotovil, bližnjic do sreče ni. Pot je včasih trnova, je pa zato občutek veselja, ko jo prehodiš, toliko večji.

Rad bi se zahvalil Kraljem ulice, saj mi vedno stojijo ob strani. Z njihovo pomočjo mi je uspelo v tem času urediti veliko stvari in menim, da je ta projekt resnično uspešen, a le če si tudi posameznik želi sprememb v svojem življenju.

MC

016
KRALJI
ULICE

PARODIJA ZATEGOVANJU PASU

Ni denarja.
Ukinila bom:
lak za nohte,
šminko,
frizerja,
pedikerja,
kavico s prijatelji,
to je vse itak nezdravo,
jedla bom enkrat na dan,
še shujšala bom,
ukinila bom avto,
se s kolesom v službo
vozila bom,
nimam za najemnino,
v parku spala bom,
ukinila bom tudi
tebe, dragi,
in ukinila
nesojenega otroka
bom.
Vse za zategovanje
pasu v recesiji,
za pomoč bodoči generaciji
ali pretekli,
še sama ne vem.
Upam,
da vsaj nekdo se zahvalil bo
moji kreposti!

Anastasia Om

VEDNO

Jasa s soncem prepojena,
drevo v daljavi kliče pomoč,
izvir zdravja obiskuje starka,
slap padajoči šteje stoletja
in nebo, ki opozarja na prihodnost.

KTM - Mare Ceglar

**STE ZDRAVI, A SE VAM NE DA HODITI
IN TUDI NAJKRAJŠE RAZDALJE
PREMAGUJETE Z AVTOMOBILOM?**

Zakaj ne uporabite raje tega?

*Je cenejši, varčnejši in bolj ekološki.
Zelo športen dizajn z dodatki za različne
vremenske razmere!*

Šifra artikla: 000069, artikel na zalogi, več informacij na tel. št.: 059 022 503 (od 10h do 12h)

foto: osebni arhiv

Sol in Koper

NA STOPNICAH

biba.koper@gmail.com

018
KRALJI
ULICE

Vkopala sem svoj korak ravno tam, kjer mu je bilo namenjeno. Pred njim. Pred človekom brez strehe nad glavo. Pred nekom, ki svojih dni ne označuje z uro in datumi. Ta nekdo je pravzaprav nekajkrat svobodnejši od mene. Od tebe. Od nje in njega. Verjetno od večine ljudi, ki so sužnji urnikov, sestankov, vozniških redov in točno predpisanega načina celotnega bivanja. Zamislil sem se. Ugotavljam, da je dejansko le postanek pred obličjem vedno istega brezdomca moj edini čas, ko sem svobodna. Teh nekaj minut vsakih nekaj dni je še edina vez z realnostjo. Vse drugo je kot nekakšen vnaprej napisan program v nekakšnem subrealnem svetu, ki naj bi veljal za moje življenje, mojo usodo. Nad tem programom nimam nikakršne moči. Z njim ne upravljam. Le počnem vse – vnaprej določeno in vsiljeno mi vedenje. Robotizacija človeka v njegovem polnem razcvetu. Le kako je Charlie Chaplin to vedel že toliko destletji prej, ko je posnel *Moderne čase*. Sem majhen vijak v ogromnem, popolnoma naoljenem in delujočem stroju. Na prvi pogled. Vstanem, se umijem, spijem kavo in pokadim jutranjo cigareto, odidem v službo. Oddelam svoje. Pridem domov, pospravim, skuham nekaj za pod zob in nekaj malega storim zase. No, pa je že čas, da se odpravim v posteljo, ki jo, ali pa tudi ne, delim z nekom, ki živi paralelno življenje z mojim. Sem že omenila, da gredo jutraj števcu na ničlo in se cel krog znova zvrsti? Redki so, ki imajo pogum in potrpljenje ubežati zobnikom tega stroja. Tu seveda nimam v mislih tistih, ki si dvakrat na teden privoščijo odhod v kinodvorano ali vsak dan v telovadnico ter vikend potovanja na obrežje Soče. Vse to je namreč del tega dobro vpeljanega mehanizma. Da bi izstopali v današnjem času, morate početi veliko več. Vsak izmed nas je nekakšen suženj. Čemu ali komu – ne igra bistvene razlike. Misli ponovno odtavajo k moškemu s kitaro. On je kljub svoji nesrečni življenjski zgodbi, kljub svoji materialni prikrajšanosti veliko bolj svoboden in bogat. Ni zgolj del mehanizma. Je kot škart, odvržen kos neuporabnega polizdelka. In ravno v tem je njegova odrešitev.

Je že res, da ne spi na svilenih rjuhah in ne poje vsakodnevno kilogramskega zrezka, toda prav tako mu ni treba konstantno gledati na uro, razmišljati, kaj je njegov že vnaprej določen naslednji korak, naslednji cilj. On zgolj biva. Tukaj in sedaj. Popolnoma prepuščen toku dogodkov, situacij in nasproti mu prihajajočih ljudi. Sam izbira levo ali desno. Sam odloča: koliko in kaj. Zakaj je potem sramotno, da se za nekaj trenutkov ustavim ob njem, užijem morebiti vsaj delček njegove energije, v klobuk vržem evro ali dva in grem naprej svojo pot? Včasih mi ravno teh nekaj trenutkov v dnevu pomeni največ. Ob nekaj takih postankih sem prinesla nekatere svoje najboljše odločitve v življenju. Kar nekaj spon in okov sem snela s sebe ravno zaradi obiska pri kitaristu. Vedno me je vesel. Navadila sva se drug drugega. Če ga ob vznožju stopnic ni, sem slabe volje. Nehote pričnem razmišljati, kje je, kaj počne, je z njim vse vredno, je še živ, morda bolan? Kaj bi za mene predstavljalo, če ga naenkrat ne bi bilo več. Nikdar. Ob vznožju stopnic, ob nežnih taktih strun, ki se spretno upogibajo njegovim prstom in ubogljivo izvabljajo iz sebe najboljše. Praznina bi bila veliko večja, kot bi izdajal zgolj pogled na stopnišče. Postal je del stopnic, del mestnega jedra. Postal je del vseh, ki ga poslušamo in mu odstopimo nekaj drobiža.

»Naj gre raje delat. Saj mu nič ne manjka!« me iz razmišljanja iztrga piskajoč glas osivele starke. Mislim si svoje, pa čeprav bi starko najraje prišla za ramena in jo stresla v vsej njeni nevednosti, polni predsodkov in stereotipov. Iz najinih pogovorov sem izvedela marsikaj o njegovem življenju. Med drugim tudi to, da se je boril v vojni za Slovenijo in da je vojni veteran. Medtem ko sva midve s starko spali, se je on boril in bil pripravljen tudi umreti za naju, za nas vse. Branil je slovenskost. Kot toliko mož pred njim. Le da za njega skoraj nihče ne ve. Zanj ni spominske plošče v rojstnem kraju – in je tudi po njegovi smrti ne bo. Še več, verjetno bo pokopan v zgolj oštevilčenem grobu, na prostoru za pokojnike brez svojcev. Počasi bo postajal del prsti. Taiste prsti, za katero je bil pripravljen dati vse.

Poskušam načeti pogovor. Je rahlo okajen, zato mu pogovor ne predstavlja večjih težav. Izvem veliko novega. Ponovno mi razjasni marsikatero modrost in razkrije svoj pogled na boga in feminizem. Prav ti dve temi sta mu najbolj ljubi. Ogromno me je naučil in samo zaradi njega sem veliko pogledov na svet spremenila. Mimoidoči pa so naju ves ta čas v velikem loku obhajali, pa vendar so se nama dovolj približali, da nikakor nisva mogla spregledati njihovih pogledov, polnih zaničevanja in usmiljenja. Ne vem, katero od teh čustev me je bolj bolelo. Ne vem, katero je bolj nesmiselno. Oba sva namreč v svojem malem svetu popolnoma srečna. Vsaj tisti trenutek ali dva. Pogled na prekleto uro in že moram drveti naprej. Možakar se mi med iskanjem pravih akordov le nasmehne, pokima z glavo in že je izven mojega vidnega polja. Med tekom samo sebe sprašujem, kam drvim. Moram. Če želim preživeti. Na sprejemljiv način. Ti večni notranji boji v meni puščajo vidne sledi. Venomer premlevam in se iščem. Iščem delček sebe v tem ogromnem prostoru. Posledično sem vedno manjša, vedno neznatnejša. Kot da izginjam. Počasi in zagotovo. Vse pa počnem z željo, da bi obstala in da bi prenehala biti nevidna. So to paradoksi ali vse skupaj že rahlo meji na črni humor? Kako ne reagirati na vso zlobo sveta? Kako ostati hladen in nezainteresiran, ko stopaš mimo ljudi, ki trpijo? Je pomoč možna? Je sploh smiselna? Števcu gredo počasi na ničlo ... Čaka me nov dan. Sama živim svoj lasten 'deja-vu'. Čeprav včasih uspem zaspati brez misli – kar tako zaradi spanca samega in njega moči, da me vsaj začasno pozdravi in napolni z energijo.

Biba

PRAZEN LIST

Prazen list brez idej!

Bojim se ga,
tega praznega lista, ki me ubija.
Rada bi ti napisala besedo, dve,
a bojim se praznine,
bojim se besed, ki bi umazale list!

Nataša Dembsky

A TO JE KULTUROLOGIJA?

foto: avtorji filma A to je Kulturologija

Mešanje megle ali, bolje rečeno, vrtenje zraka brezmejno, neposredno nepomembne informacijske dobe. Kje naj človek najde bolj nepomembne informacije kot v študiju kulturologije ali v skoraj uro dolgem dokumentarnem filmu, ki sem ga neko popoldne v presenečenju odšel gledat? Gre za dokumentarec z naslovom *A to je kulturologija?*, ki so ga v prvi neodvisni produkciji posneli Uroš Lebar, Toni Poljanec, Irena Silič in Rok Govednik. Film med drugim prikazuje tudi intervjuje vseh pomembnih tvorcev oblikovanja identitete študija kulturologije – od Dimitrija Rupla, Aleša Debeljaka, Mitje Velikonja do Petra Stankoviča, Karmen Šterk itd.

Žigažaga

REVNI MILIJONAR – OGLED FILMA

V nedeljo smo se zbrali z namenom, da si gremo ogledat odlični angleški film z naslovom *Revni milijonar*. Film v originalu nosi naslov *Slumdog Millionaire*. To sem namerno zapisal še v originalu, ker sem mnenja, da ni dovolj, če napišem le recenzijo; na tem mestu je potrebno pojasniti bralcu, kaj pomeni beseda *slumdog* v angleščini, zato da bo lažje razumel slovenski prevod naslova filma. Torej, beseda *slum* v angleščini pomeni zanemarjeno, zapuščeno ulico ali celo večje

predele kakšnega kraja, samo po sebi je razumljivo, da so tudi prebivalci, ki živijo v takšnih predelih kraja, zapuščeni, umazani in zelo revni. *Slumdog* naj bi bil nekakšen zapuščen ali klateški pes, v filmu pa gre za revnega človeka – revnega fanta, ki se bori za golo preživetje, a nenadoma se mu pojavi možnost, da postane milijonar. Film je bil nagrajen z oskarjem, dogaja pa se v Indiji – v velikem mestu Bombay, ki se zdaj imenuje Mumbai. Zgodba je zelo prepričljiva in nenavadna. Jamal Malik, glavni junak filma, njegov brat Salim in Jamalova prijateljica Latika iz otroških let, ki je hkrati bila tudi njegova velika ljubezen, skupaj preživljajo otroštvo, borijo se, da bi preživeli, življenje teče, leta minevajo, Jamal pa končno dobi priložnost, da se za vedno reši bede in si pridobi nazaj izgubljeno ljubezen iz otroških let – Latiko. Prijavi se na kviz indijske različice Lepo je biti milijonar, pri tem pa upa, da ga neke Latika gleda. Jamal je pameten fant, pozna vse odgovore, tudi zadnjega, ki mu prinese 20 milijonov rupij, vendar je osumljen goljufije, zato ga policija aretirajo in obtožijo kot goljufa, Jamal pa dokaže, da je odgovore dobil iz življenja samega – zato je tudi zmagal. Latika je pobegnila od krutega moža, s katerim je bila poročena, Salim, Jamalov brat, jo je rešil pred njim, prišlo je do strelskega obračuna, v katerem je Salim izgubil življenje, Jamal in Latika pa sta končno skupaj v objemu.

Rajko

PRIHAJAJO ROBOT ŽICAR, MARKO IN ŠE KDO!

V nekem lanskem članku sem opisal naš pohod po določenem nakupovalnem centru. Ker bomo v kratkem začeli prodajati DVD-je s tremi filmi, kratkim predstavitvenim filmom društva, kratkim dokumentarnim filmom o brezdomstvu z naslovom *Marko* ter s prispevkom o robotu Žicarju, sem opravil krajši pogovor s Sašom Sedlačkom, ki je za robota Žicarja tudi zaslužen. Prvotna ideja za robota je bila zasnovana na dejstvu, da je žicanje v vseh večjih nakupovalnih centrih skoraj smrtno nevarno za nekega posameznika, ki bi mu prišlo kaj takega na misel, medtem ko seveda robot z vodstvom centra ni imel teh problemov. Drugo dejstvo, ki je vplivalo na kreiranje robota, pa je bilo,

da je ogromno opreme, iz katere je robot narejen, dostopne skoraj vsakomur, in je tako namesto na smetišču sestavljena v robota.

Prvotna verzija 1.0 je preko programa Linux bolj mehanska, narejena predvsem iz relejev. Verzija 2.0 že ima računalnik in se celo zahvali za dobljeni denar. Ta bo letos žicala v Milanu. Po drugi strani pa je verzija 1.0 bolj zanesljiva. V Aziji je nastala verzija 1.01, ki je internacionalna, saj govori več azijskih jezikov. To pa je Sedlačku uspelo s programom Govorec, saj bi bilo zelo čudno, če bi na primer v Italiji žical v kitajščini. Razlika med žicanjem v Evropi in Aziji je zelo velika. Na Japonskem ga sploh ne poznajo, v Taipeiju, glavnem

foto: izsek iz filma Žicar

mestu Tajvana, pa so berače prepodili iz centra mesta, tako da je bil robot edini, ki je tam žical. Sam sem bil nad robotom zelo navdušen in sem vesel, da sem bil del tega projekta. Če vas zanima več o Sedlačkovem delu, obiščite njegovo spletno stran: www.sasosedlacek.com ali pa se obdarujte z omenjenim DVD-jem, ki bo še ta mesec v ulični prodaji.

Marko Nakrič

BRALKE IN BRALCE OBVEŠČAMO, DA BO DVD S TREMI FILMI: KRATKIM PREDSTAVITVENIM FILMOM DRUŠTVA, KRATKIM DOKUMENTARNIM FILMOM O BREZDOMSTVU Z NASLOVOM MARKO TER S KRATKIM FILMOM O ROBOTU ŽICARJU V ULIČNI PRODAJI NA VOLJO OD 15. APRILA.

foto: Sokol

Gostujoči kolumnist:
Lan Dečman

OD POTROŠNJE IZTROŠENI

020
KRALJI
ULICE

Tragikomično je, kako reklo *Shop, till you drop!* (Kupuj, dokler se ne zgrudiš!) v času konjunktura na eni in v času konjunktura krize na drugi strani, različno odzvanja. Poslušam in berem poenotene politike ter strokovnjake, ki v en glas poudarjajo, da izhod iz krize leži v krepitvi potrošnje in posledični reanimaciji gospodarstva. Naj košta, kolikor hoče.

Sistem, ki za lastno vzdržnost ne zahteva le kontinuirane, temveč kontinuirano potencirano rast, je obsojen na nestabilnost. Po Žižkovo pa na diktaturo kapitala, če se ne bo stvar 'normalizirala' v novodobno modifikacijo socializma. Kako zgolj z vzdržno rastjo – ali, če res posvinjam, zgolj z vzdrževano ravno – zadovoljiti apetite lastnikov kapitala, teh generatorjev nadaljnjih vlaganj in razvoja, če nas je s staranjem populacije vse manj, vse več nas je fleksibilno varnih (namesto varno fleksibilnih!), državne subvencije in okrepljeni socialni transferji pa zaležejo približno toliko, kot kamilični čaj pri večkratnem, odprtem zlomu golenice? Pa tudi če človek ima voljo sodelovati v tej perpetualni zanki, je bil pred kreditnim krčem kreditno nesposoben že lep čas pred, na primer, tajkuni. Potrošnja, ki je za talca vzela rast, je danes vsem skupna past. Dobro premišljen koncept. Seveda ne trdim, da so se s tem v mislih razvijali prvi trgi, bazarji in rečne trgovske poti ter pristanišča. Pa svilena in začimbna cesta. Odgovoren ni niti Aaron Montgomery Ward, ki je leta 1872 prvi natisnil nakupovalni katalog, ali prvi integrirani supermarket v Chicagu leta 1916, niti Sylvan Goldman, ki je leta 1936 svetu predstavil nakupovalni voziček. S tem nima nič niti čas, ko je isti voziček postal tudi oglasni prostor ali interierna zasnova današnjih nakupovalnih središč (artikli v akciji so dislocirani ali na višini povprečne rasti potrošnika, cene na višini otrok so lahko nekaj bolj zasoljene, saj je kričeča mularija konec koncev dovolj dober pospeševalec prodaje; če bi se dalo, bi bile police postavljene zgolj v obliki ravnega, kilometrskega koridorja, ki bi ga potrošnik lahko celega prehodil, brez obhoda celotnih oddelkov itn.). Prava stvar je najboljši sosed, ki je vedno v akciji. Da je zadeva vseobsegajoča in smešna, poskrbi krovnna potrošniška zveza, ki ob 15. marcu, svetovnem dnevu pravic potrošnikov, novim članom ponuja 25-odstotni popust na društveno revijo. Članstvo samo pa še kopico drugih ugodnosti. Trenutno smo nekje v fazi individualizacije potrošnika. Trgovske kartice niso le nosilci popustov in garant, da se bomo k izbranemu ponudniku tudi vrnili, pač pa tudi natančni nosilci podatkov o naših nakupovalnih navadah. Na njih je vse. Kdaj ponavadi kupujemo, koliko, kaj ... Mokre sanje vsakega socialnega inženirja, ki bo v prihodnosti podatke lahko nadgradil, pa tudi če jih bo kupil od facebooka. Tole so možne alternative: če boste v kratkem zadostili kriterijem, pojdite v SOS-trgovino (do 70 odstotkov ceneje).

**POTROŠNJA, KI JE ZA TALCA VZELA RAST,
JE DANES VSEM SKUPNA PAST. DOBRO
PREMIŠLJEN KONCEPT.**

Lahko po tujem vzoru zaštatate samoniklo lokalno skupnost, ki se je vrnila k brezprofirni menjavi blaga, storitev in drugih dobrin. Lahko posnemate španske konceptualne trgovinske tatove YoMango (www.yomango.net). Lahko pa v dopolnilo rojstnemu dnevu rajne Titove Juge 29. novembra praznujete še mednarodni dan brez nakupa. Pa še stara mama mi je, mestnemu paglavcu, pogosto rekla: »Veš, kmet ne bo nikoli lačen ...«

Podobnih idej, zgledov in informacij je na pretek. Po potrebi jih, takorekoč nerabljen, tudi ugodno prodam.

Oizvajanju in neženih učinkih (ne) potrošnje se posvetujte najbližjim prodajalcem mesečnika Kralji ulice.

foto: Maruša Bertone

P. S. Takole zreduciran na potrošnika sem se oni dan igral z Ustavo in koren *državljan* v vseh členih zamenjal s *potrošnikom*. Tole so nesporni zmagovalci:

5. člen

Slovinci brez slovenskega *potrošništva* lahko uživajo v Sloveniji posebne pravice in ugodnosti.
(nekakšen socialni Mehrwersteuer)

50. člen

Potrošniki imajo pod pogoji, določenimi z zakonom, pravico do socialne varnosti.
(vedno univerzalna pravica)

103. člen

Za predsednika republike je lahko izvoljen le *potrošnik* Slovenije.
(Bredo Kutin za predsednico!)

foto: osebni arhiv

Pravljica za odrasle v treh delih: prvič

ZAKAJ PA VI NIMATE SATELITSKE ANTENE ZA UŠESI?

NEVERJETNI POSKUSI V LJUBLJANI: RESNICA ALI ŠALA?

Preboj skrivnostne genske farme v Slovenijo ali nočna mora?

Prejšnji teden sem prejel neoznačeno ovojnico na svojo mizo, ki je vsebovala najbolj bizarne slike, kar sem jih kdaj videl. Prišla je od anonimnega pošiljatelja. Ko sem bral opise slik, sem bil prestrašen. Dobil sem namreč najneverjetnejše slike in informacije o norih genskih eksperimentih v skrivni vladni stavbi v predmestju Ljubljane.

Moj obveščevalec trdi, da je videl že vse mogoče gensko mutirane stvore na lastne oči.

Najprej sem to neverjetno zgodbo preveril na Ministrstvu za informacijo, kjer o tem niso vedeli nič. Enak je bil odgovor Ministrstva za obrambo, kjer so mi tudi svetovali, da naj ne postavljam nadaljnjih vprašanj.

Ko sem skušal obiskati skrivnostni Inštitut za gensko fiziologijo, me je nasilno aretirala varnostna služba, ki je izgledala kot specialna enota. Zasliševali so me 24 ur.

Kljub temu, da sem trdil, da delam za časopis Kralji ulice, sem bil izpostavljen brutalnemu psihološkemu mučenju. Vse, kar so hoteli vedeti, je bilo ime mojega obveščevalca, ki ga tako ali tako nisem vedel. Po 24 urah brez spanja, hrane in celo vode sem bil osvobojen.

Ko sem se vrnil nazaj v hotel, sem direktno v Pariz klical Mednarodni genski komite (MGC) in poročal o svojem odkritju. MGC je bil ustanovljen leta 1990 kot mednarodno kontrolno telo za genske poskuse po vsem svetu.

Medtem ko sem na lastno pest preiskoval zadevo naprej, nisem skoraj ničesar zvedel od svojih prijateljev s Slovenske akademije za znanost in umetnost (SAZU). Oni uradno niso vedeli za take poskuse, a neuradno sem dobil potrdilo brez dodatnih podrobnosti.

Ko sem preverjal, kako je s tem v podzemlju, sem izvedel mnogo več. Nekdo mi je povedal, da je bil skrivnostni inštitut preskrbljen z veliko količino svežega surovega mesa. Slišal sem tudi, da ta inštitut zaposluje okoli sto slovenskih brezdomnih kot poskusne zajčke.

Ko sem skušal z njimi stopiti v kontakt, je zgodba postala še bolj čudna. Nikogar od njih nisem mogel najti. Zgledalo je, kot da sploh nikoli niso obstajali na zemeljskem obličju. Na registrskem uradu so bila vsa imena, ki sem jih nameraval preveriti, v posebnih dosjejih. Resno sem zaskrbljen, da kot ljudje ne obstajajo več.

Ker nisem vedel, kje bi našel še več informacij, sem se obrnil direktno na glavnega znanstvenika za genske poskuse v Kanadi, in sicer na profesorja Cambla Duruha. Prijazno mi je razložil, da je slovenski genski program svetlobno leto pred tem, kar delajo oni. Rekel je, da so slike in podatki, ki sem mu jih dal, lahko resnični. Potem ko sem mu pokazal vse, je nemudoma odpotoval v Pariz. Domnevam, da direktno na MGC.

Za vas piše šentflorjanski klon Črtomir Clonsky

foto: Matilda M. Dobro

Tanja San in Matilda M. Dobro

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

TISTA NAGRADA JE BILA MOJA, MOJA BOROVNIČKA. IZKOPALA SEM TE S KORENINAMI, PREPLETENIMI IN NAMAZANIMI Z MASTJO.

ZAŠEPETALA SI MI NA UHO IN GA STRASTNO ODGRIZNILA.

ŽVEČILA SI OŠTANKE NA MOJ EDINI BOŽJI DAN!

REKLA BI TI RADA: LOGIRAJ ME PONOVO.

ZAŽENI ME POŃOVNO, TANKAJ MOJ POGUM!

OGLEDALA SEM SI TVOJE POLJE,

PUSČAVO Z ENO SAMO SMREKCO.

VEM,

DA MI BOŠ SERVIRALA LE V RDEČIH ČEVLJIH ...

IN UPALA,

DA POSTANEM POŽREŠNA PETA.

TISTA NAGRADA JE BILA MOJA, MOJA BOROVNIČKA.

KAČJA KRALJICA

NALOŽI SE SAMA DO GOŠČE PRASVOJE,

JAZ OBVISELA NA SVOJI SMREKI SEM V TROJE,

TEBE SPET NI, SPET NIMAŠ ČASA,

SEM DRUŽBO SI NAŠLA KAR IZ OGLASA,

ZA VSAJ SLUČAJ, ČE SPET PRIDEŠ KMALU,

S PETKAMI POSTOPAM PO GOZDNEM KANALU,

BOROVNICE NABIRAM IN JAGODE SLADKE,

NATE ŠE MISLIM IN NA TRIKOTNIKE GLADKE,

TVOJ TRIANGEL MI ŠE V GLAVI ODMEVA,

SLIŠIM TVOJ VZDIH, KI OD TAKRAT MI PREPEVA,

OB DRUŽBICI KRASNI BOM POTOLKLA TE SANJE,

NA VRHU BODEČEM LE POHOTNO MRMRANJE.

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Zakaj in za koga droga?

Odgovoriti na to vprašanje ni lahko. Eni začnejo prej in drugi kasneje. Morda v puberteti, ko se išče svojo vlogo v tem življenju. Toda to vseeno še ni pogoj za začetek eksperimentiranja z drogo. Tudi starejšega lahko droga potegne vase. Torej, droga ne gleda na leta, temveč na trenutno slabost posameznika. Zelo pomembno je, da se človek vedno zaveda njene nevarnosti in vedno dokazuje svojo moč, da ji ne podleže.

Večkrat me spravljajo v smeh trditve mnogih, ki so že odrasli, da oni pa že ne bodo nikoli uživali droge. Naj kot primer navedem tri ljudi iz Italije (točneje iz Rima). Te tri sem osebno spoznal. Eden je bil uspešen plastični kirurg. Zahtevnost in vse večja obsežnost njegovega dela sta ga pripeljali do tega, da je začel prekomerno piti in potem alkohol kombinirati s tabletami. S tem je bila tudi pot do heroina in kokaina 'strasirana'. Drug primer je zakonski par pri šestdesetih. Bila sta uspešna, imela sta dva butika v središču Rima, jahto in polno denarja. Stresi in sla po popularnosti sta ju pripeljali do potešitve osebne bremena – do heroina. Seveda jima je sledil tudi njun sin, ki je po nekaj letih umrl ('overdose'), in šele to ju je prepričalo, da sta začela iskati pomoč. Iz tega torej sledi, da res ne moremo gledati na neko določeno starostno obdobje življenja, ko je droga nevarna.

Tudi glede naših predstav o tem, kdo se drogira, imamo dostikrat napačne predstave. Čim vidimo nekoga, ki izstopa (stil oblačenja, obnašanja), ga že predalčkamo: klošar, pijanec, narkoman. Marsikdaj je resnica zelo daleč. Toda zaradi vpliva filmov in predstav, ki si jih ustvarjamo v svojih glavah, se nam zdi logično, da je vsakdo, ki je drugačen od norm družbe, klošar, pijanec, narkoman. Pozabljamo na pogovor: Obleka ne naredi človeka.

Danes je večina narkomanov neprepoznavnih. Oblačijo se po modi in so urejeni. Vse manj je tistih (vsaj dokler se še kolikor toliko brzdajo), ki bi jih lahko prepoznali že na daleč. Življenje je pač naredilo že tak korak naprej, da sama zunanost več ne da pravega odgovora, in zato so se tudi narkomani prilagodili situaciji. Tudi prepričanja staršev, da naj

bi otroci drogo kupovali le v večernih oziroma nočnih urah, ne drži. Drogo se da nabaviti 24 ur na dan in za to ni potrebno niti z doma, saj jo diler dostavi kar do vrat. Potrebno se je zavedati, da so narkomani profesorji manipulacije in iznajdljivosti. Tako vedno najdejo način, da pridejo do droge, pa če so še tako nadzorovani in kontrolirani. Naj navedem primer, da se da tudi v zaporu, ki naj bi bil popolna totalna ustanova, popolnoma izolirana, dobiti drogo. Kako potem ne bi prišla na dom? Marsikdo goji drogo kar sam doma (marihuana) in starši veselo mislijo, da se njihov nadobudni otrok ukvarja z rožicami. Babica nekega narkomana je potem, ko je videla njegove grmičke kanabisa v stanovanju, in seveda ne vedoč, kaj to je, predlagala, da bi te grmičke presadila na svoj vrt kot živo mejo. Iz skrajnosti se gre v skrajnost. Jaz sam sem svojemu očetu trdil, da je zelenje v cvetličnem lončku indijski čaj. On sicer ni poznal droge, toda moj odgovor mu ni bil všeč in vse je moralo v smeti. Takih primerov, verjamem, je ogromno, zato je prav, da se ljudje osveščajo o teh rečeh. O drogi je potrebno govoriti v družini odkrito in ne z distanco in slepljenjem samega sebe. Tu želim razjasniti zelo pomembno stvar. Starši se morajo soočiti s problemom droge takoj in si ne slepiti oči. Prepozno bo, če bodo le blefurali. Napačno je prikrivanje dejstev. Pa naj bo to zaradi sramote pred sosedi ali pa zaradi strahu pred tem, da bo policija potrkala na vrata. Narkomana v lastni hiši ne bodo mogli za vedno skrivati. Odvisnost bo s časom zelo močno udarila na plan. Najprej jim bodo začele izginevati vrednejše stvari iz hiše, saj jih bo prodajal za prepotrebno dozo. Potem bo obležal pred vrati doma in sosedske bo bodo videli. Kaj se bo zgodilo? Kaj bo, ko se bodo porajale abstinenčne krize, ki se spremenijo v prave drame?! Sin bo staršem fizično grozil.

V Izoli se je sin spraval nad svoje starše in jih pretepal. Iz stanovanja je večkrat nagnal mamo in sestro. Toda oni so se vseeno trudili prikriti problem. Niso se mogli soočiti z njim (niso mogli ali niso hoteli – iz strahu?). Celo to, da je hotel posiliti svojo mamo, jih ni prepričalo v to, da bi naredili odločilni korak. In to ni osamljen primer. Nek sin je z

nožem napadel očeta, ker mu ni hotel dati denarja za drogo. Spet drugi je z žiletko na žili grozil mami, da bo naredil samomor, če mu ne da denarja za heroin. Teh primerov je nešteto.

Ena od zgrešenih misli je tudi, da mnogi mislijo (in starši se bojijo), da te nekdo prisili v drogo. To ne drži! Vsaj jaz do zdaj še nisem spoznal nikogar, ki bi ga kdo prisilil v to, da vzame drogo. Droga je tako skrivnostna, da dobesedno zbujajo slo po vzletu. Tako skrivnostna je in božanstvena, da vpije v želji po tem, da se jo poskusi.

Prepričani smo o tem, da se dosti govori in grozi s pečanjem z drogo. Največ, kar javnost ve, je to, da so prejšnji teden cariniki in policisti odkrili 200 kilogramov heroina, da so pred desetimi dnevi so odkrili 500 kilogramov marihuane ..., takšne novice pa, namesto da bi mlade odganjale od droge, nasprotno, privlačijo. To je avantura, ki jo je potrebno preizkusiti. In ne le to! Ljudje postajamo vse večji materialisti, in ko v časopisih preberemo, koliko je bila vredna zaplenjena droga, se v glavah že začne matematika in v očeh se začno prižigati iskricke. Kolikšen zaslužek! Pa še... adrenalinski posel. Stvar, ki sesa vase. Bolj kot bungee jumping, adrenalinski park in podobno. Adrenalinski posel in adrenalinski zaslužek, magnet, ki srka vase.

Tomaž Golob

foto: Matilda M. Dobro

S. O. S. ZA KOGA?

Domovinsko pravico pridobivajo prve S. O. S. trgovine in socialni poden, kamor spadamo tudi otroci sonca na Sončni upravi in Kralji ulice, je končno deležen mikro kosa medijske pogače! S pojavom ekonomske recesije in trgovin za socialno ogrožene pridobimo legitimnost tudi mi. Poraja se vprašanje: mar nas poprej ni bilo? Danes, ko je globalni strah pred materialno ogroženostjo zapopadel široke množice in ko žicanje v vseh oblikah in na vseh nivojih ni več le domena klošarjev, smo postali tržna niša ali ciljna skupina.

Zbrala se je interesna skupina, ki pod okriljem boga Merkurja kliče S. O. S. V čigavem imenu in v kogaršnjo korist? Torej, opaziti je globoko hibernacijo dnevne politike, ki titulo socialne države predaja v roke manj uspešni grupaciji ceha, ki se imenuje trgovska branža. Tako prihaja do paradoksa, ko manj uspešni trgovci oporekajo etična načela veletrgovcem, torej bolj uspešnim, tršim in najbolj iznajdljivim trgovcem! Poraženci trga zmerjajo zmagovalce. Kritika se glasi prek poudarkov o pretiranem navijanju cen, s katerimi mastno služijo trgovske verige. S previdnega gledišča opazovalca je torej opaziti notranji cehovski spor, ki nerodno opleta z izvorno doktrino trgovine: z nakupom in preprodajo oziroma nadaljnjo prodajo.

Ponavlja se torej sindrom direktorja ljudskih src pri 'najboljšem' sosedu, ki je akterjem uspešnih managerskih prevzemov Mercatorja oporekal etičnost, ker pač njemu poprej ni uspelo celostno privatizirati Mercatorja! Tragikomični sindrom trgovca Zokija ...

Trgovska dogma se glasi: Trgovec, ki se obrne k poštenju, opravi kaj slabo kupčijo! K dogmi bi lahko dodali: Enkrat trgovec – zmerom trgovec!

Seveda se podarjenemu konju menda ne gleda v zobe, a klošarska previdnost nas sili k modremu ter preudarnemu razmišljanju o možnih projekcijah in paralelah. Še pomnite, tovariši klošarji, recimo Rdeči križ Slovenije?! Nedvomno je družbeni nadzor v tej dobrodelni organizaciji nekoč že odpovedal in novodobni humanitarci so veselo privatizirali družbeni klic srca. Za povrh pa so bili še sodno oproščeni vseh obtožb kaznivih dejanj!

Upravičeno se sprašujemo: Komu služijo moderni S. O. S. humanitarci? Nam? Sebi? V obojestransko korist? In če je korist

obojestranska, koliko časa bo?

Katera etična zaprisega trgovskega ceha nastopa kot porok, da se iz današnje S. O. S. trgovine nekega dne ne razvije nova trgovska veriga privatnega kapitala, nič kaj prijazna obubožanim potrošnikom? Abstinenca trgovskega profita je v primeru S. O. S. trgovin morda le začasno slepilo, trgovci z novci pa kaj zlahka najdejo dušni mir z dogovorom znotraj ceha.

Pa pustimo ob strani basni o pravilih prostega trga in na novo komponirani ultimativni alarmizem ekonomskih struktur, ki lajnasto pojejo pesem ptic trnovk o upadu trgovskega prometa in sesutju pospešenega potrošniškega kapitalizma. Nas, pripadnike socialnega podna, bolj srbijo večne igre brez meja, ki jih uprizarjajo moderni vitezi dobrote, ki zamre le nekaj mikro sekund zatem, ko ugasnejo žarometi TV-kamer!

Novi populistični dobrodelni aktivizem juriša s svojim bogom na svoji strani, z moralo v zobeh in etiko na lastnih spletnih straneh; vsi so prihajali, njega ni bilo ...

A tudi klošar ima pravico zabentiti: »Dost mam!« in se v tej kaotični zmedi ubraniti blišču slepe luči nekega drugega upanja. Sam se lahko zahvalim svojemu bogu svojega sonca svoje Sončne uprave, da sploh obstaja časopis Kralji ulice, ki mi pišem o svoji skepsi glede trgovin za reveže! In teza moje skepse je poudarjena z akcentom, da nas v času krize naj ne bi reševali tisti, ki so nas v krizo hiper

potrošništva tudi zaribali ... – trgovci!

Še najbolj pa boli abotni paradoks dežurne politike, ki s pozivi k novemu zapravljanju naganja množice k vnovičnemu zagonu trga, ekonomije, zatorej restavraciji sistema stupidnega potrošništva, ki je tako rekoč crknil in mrknil nekaj tednov nazaj. Namreč, prav obdobje gospodarske recesije pomeni tisti pravi trenutek, ko osveščen človek zmora odločen korak k novemu, zmernejšemu in znosnejšemu stilu življenja, kjer razum dokončno premaga pohlep po materialnem. Zakaj pišem časopisu Kralju ulice? Ker ga prebirajo tisti, ki še predobro vedo, o čem pišem. Avtorji, kupci in bralci Kraljev ulice smo katarzo materialne navlake preživeli in danes radostno opazujemo vsak sončni vzhod. Pravzaprav je naš dotik socialnega dna pomenil dejansko iniciacijo ...

Pa naj mi ne zamerijo tisti, ki jim gredo naslednje misli: nikakor ne verjamem, da je trgovec človekov najboljši prijatelj, pa tudi tisti basni o 'najboljšem sosedu' nekako ne gre verjeti! Medtem ko čakam svojega pravega guruja in mesijo, se bom vikend odrešiteljev bolj izogibal, morda se raje obrnem k naravi, ki ponuja odgovore na vse!?

Zatorej, S. O. S trgovine – rešitev za koga?

Bralec,
Sončna uprava

S POVŠETOVE

1. 11. 2008

Danes je en mesec, odkar sem na Povšetovi 5. Še vedno nisem čisto pri sebi. Prve dni je bilo grozno, zelo težko. Nisem mogel spati, da sem jedel, sem se prisilil, zaradi tresočih rok sem pladenj s hrano komaj prinesel na mizo, pri tem mi je včasih tudi kdo pomagal – lepo, doživel sem precej hude epileptične napade, ker mi niso predpisali distraneurina zaradi odvisnosti od alkohola, noge, na katere so me spravili ob spremstvu dveh paznikov, sem komaj premikal, zaklenili so verige, nekaj časa sem bil NLP in na razgovoru s psihiatrinjo na Zaloški, kljub oddaji prošnje za pogovor s psihiatrinjo v zaporu, tega še nisem dočakal, kasneje se nisem več spominjal, zakaj sem potreboval razgovor, ko me je na hodniku le ogovorila in odpeljala na razgovor do Tine, ki je prišla na razgovor iz Stigme.

9. 11. 2008

Gledam spored za TV, šit, nič zanimivega. Pač, se odločim za program, ki ga največ gledam, ker ima najbolj raznolike bedarije (hec), ampak je vseeno zanimivo po svoje, dokaj kratko in jedrnato. Kako je zanimivo pri nekaterih ameriških ali angleških filmih, da včasih bolje razumem govorico igralcev kot podnapise. Med gledanjem romantične drame (z Richardom Gerom in Debroy Winger, ki me mimogrede spominja na Z.) sem zamudil štirideset minut kriminalke na drugem kanalu – na TV 3, tako da sem gledal dva filma naenkrat, ampak itak se na začetku v tem primeru ni dogajalo nič pomembnega. S tem, da sem bolj intenzivno razmišljal (skadil sem namreč en džoint po dolgem času) in prebral kratko vsebino v sporedu, sem skombiniral, da sem imel med oglasi čas za pisanje in celo za pomivanje WC-ja.

19. 11. 2008

Prejšnjič sem hotel napisati še nekaj o svojem sojetniku, ampak sem si premislil, ker mi gre na živce. Deset dni sem se ukvarjal s pisanjem pisma, z dolgčasom. Čeprav pisma nisem napisal povezano (kar me še čaka, je viden napredek, napisal sem vsaj nekaj stavkov, ki se lepo slišijo in so tudi resnični). Do naslednje številke ga bom sigurno napisal, saj ga mislim oddati za novo leto.

Andro

024
KRALJI
ULICE

ELEKTROŠOK

Upornik politični brez skrbi,
na TV v živo elektrošok.

TOTALITARIZEM 1, 2, 3!

Dehumanizacija za politično skrb,
elektrošok za politično čistost.

DEHUMANIZACIJA 1, 2, 3!

1, 2, 3, 4, politično psihiatrični ples se
začne,
volti v tvojo podzavest.

ELEKTROŠOK: 1, 2, 3, JA, JA, NE, NE

Psihiatrično zavestna kontrola,
kontrolirani, osvobojeni, opazovani.

ELEKTROŠOK: 1, 2, 3, JA, JA, NE, NE

Kontroliraj govor in misli,
veliki psihiatrični brat te opazuje.

ELEKTROŠOK: 1, 2, 3, JA, JA, NE, NE

Psihiatrična kontrola čez vse,
totalitarizem, dehumanizacija, elektrošok,
ja, ja, ne, ne.

ELEKTROŠOK, JA, JA, SEVEDA!

Josip Kalašnikov

foto: Matilda M. Dobro

Gogijeva kolumna:

POLNOZRNATI SPOMINI, 1. DEL

foto: Boštjan Cvetič

Pravijo, da upanje umre na zadnje. No ja, kak za koga, kajti včasih je preveč spominov, ki te napadejo brez predhodnega opozorila. To prekleto boli. Trenutno sem doma že cel teden in ne mrdnem niti z malim prstom na nogi. To je pač eden od napadov otopelosti, povezan z ogromno mero samokritike. V takšnih trenutkih se nimam kaj posebej rad, zato se zaprem v svoj svet in meditiram. Živim in tuhtam, zakaj sploh živim. Dobra meditacija, ne da? Pa dovolj o mojem trenutnem razpoloženju, saj čas je za novo zgodbo.

Po 'dopustu' v mariborskih zaporih leta 2003 so me dobesedno brcnili nazaj na cesto. Vendar mi je bilo lažje pri srcu, saj bil sem svoboden in se nisem več rabil skrivat pred organi pregona. Bil sem 'čist' in ni bilo več napetosti, pod katero sem preživel polnih 13 let. Poskusite se, dragi moji bralci, skrivat pred enim samim človekom. Že to je velik psihični napor. Osebnost sem se skrival pred vso slovensko policijo. Zadnja tri leta je bila za mano tudi mednarodna policija Interpol – hudičevo resno so mi

dihali za ovratnik. Takrat sem prebival oziroma prenočeval na štirih različnih mestih. Veliko sem se selil z enega konca Maribora na drugi konec. Bil sem v Mariboru, a me faktično ni bilo. Človek-senca, tako bi temu lahko rekli. Svetujem vam, da tega ne poskusite na lastni koži, je prekleto smrtno nevarno in psihofizično zelo naporno. Izogibal sem se javnih cest, rekel bi tako, da sem hodil po indijanskih poteh, a ako bi naletel na policijsko patrolo, sem imel izdelan rezervni načrt. Vedno sem bil brez osebnih dokumentov, in ko so me legitimirali, sem kot iz topa zdrdral podatke svojega dolgoletnega prijatelja. Prijatelj je seveda pred roko pravice bil čist. Preverili so in lahko sem ob ustnem opominu odkorakal dalje. Ajnfoh, ne da, samo me ne barajte, kako mi je delalo s srcem. Sicer pa, hvala bogu, takih kontrol je bilo bolj malo.

Vsekakor vas zanima, zakaj so me tako vneto iskali. Oborožen rop, ki je izgledal tako, a v resnici to ni bil. Poskusil vam bom tale dogodek opisati po svojih najboljših močeh.

Skeptiki pozor – zgodba je resnična! Pisalo se je davno leto 1989. Sprejet je bil Markovičev dinar. En dinar je bil enako vreden kot šiling. Zlata jama za švercerje. V tistih časih sem imel dobro organizirano mrežo ljudi in švercali smo vse, kar se je prodati dalo. Živel sem dobro. Imel sem stanovanje, denar in lepe ženske. Skratka, falilo mi ni nič, vendar tako, kot to pri meni pač je, je usoda zmešala svoje karte ter mi servirala večer, ko se je oborožen rop končal s hudo prometno nesrečo. Bum! Usoda je takrat udarila po meni s hudo močjo, saj mi je ta spodrsrlaj krojil usodo naslednjih 13 let. Jebenih let! Tistega leta je bila moja prihodnost začrtana. Prihodnost polna odrekanja in tihega, besnega trpljenja.

Torej, da nadaljujemo. V modi so takrat bile sirene, ki so trobile kot policijske sirene. Pri nas jih ni bilo mogoče kupiti, v Avstriji pa. Z mojim pajdašem sva našla kupca iz Rusije in vse bi bilo lepo in prav, če se pri predaji robe ne bi zataknilo. Rus je imel keša samo za polovico teh gnilih trobil. Tu se je pojavil problem, saj nisem

vedel, kaj naj naredim z drugo polovico. Kakorkoli že, dogovorili smo se, da mu dava drugo polovico na 'puf'. Plačal nama jih bo čez 14 dni, ko zopet pride v Maribor. Bil je švercer, tako kot midva, a bil je goljuf, saj ga po 14 dnevih ni bilo na zbornem mestu. Za popizdit. V današnji valuti nama je ostal dolžan ušvih 400 evrov. Bil je to drobiž za naju in Rusija je vsekakor malo predaleč, da bi se midva odpravila tja. Jezna sva sicer bila, a kar sva si skuhalo, sva tudi požrla in življenje je mirno teklo naprej. Cirka tri mesece po tem neuspelem poslu mene moj kunpl pripelje zvečer domov. Pred mojim domom naletiva na tri ljudi in med njimi je kraljeval najin ruski prijatelj. Da mu jebem mater v vseh seksualnih pozah. Moj kolega, ki je bil oborožen, pritisne Rusu na čelinko pistoljet in zahteva svoj denar. Izroči nama sto evrov, ostanek pa naj bi imel v samskem domu, kjer naj bi prebival s svojo ženo. Ok. Stisnila sva ga v svojega folcvagna in ajd po keš. Mariborčani vedo, kje je Žohar in Nasipna ulica. Tam se zgodi prometna nesreča, saj moj kolega spregleda stop znak – in bum! Tresnili smo v ford capri. Udarec je bil tako močan, da je sprednji del folcvagna pretrgalo na dvojce. Rezultat ni bil nič kaj prijeten, saj je moj kolega bil hudo poškodovan, jaz pa lažje. Imel sem razbito arkado in zlomljeno čeljust. Rusu ni bilo nič. Sedel je pač zadaj. Osebnost se še danes ne spomnim, kdo me je dostavil v bolnico. Na sodišču mi je sodnica povedala, da so me v bolnico pripeljali policaji, saj naj bi me našli v eni izmed pobreških ulic. Torej s kraja nesreče sem odšel na sprehod. Lahko bi si to tako razlagali, a odgovor je: ne. Verjemite, dragi bralci, da svoje možgane poznam v nulo, in če k temu prištejemo še prirojeni šesti čut, je povsem logično, da sem odšel s kraja nesreče. Veste, doma sem imel namreč ogromno 'žgeče robe'. Mislim, da sem podzavestno hotel rešit, kar se je pač rešit dalo. Mi je tudi uspelo, vendar na malo drugačen način.

Se nadaljuje.

Goran Šrok - Gogi

MOJ KOLEGA, KI JE BIL OBOROŽEN, PRITISNE RUSU NA ČELINKO PISTOLJET IN ZAHTEVAVA SVOJ DENAR. IZROČI NAMA STO EVROV, OSTANEK PA NAJ BI IMEL V SAMSKEM DOMU, KJER NAJ BI PREBIVAL S SVOJO ŽENO.

POZDRAVLJENI KRALJI!

7. februarja sem šla skozi podhod na železniški postaji v Ljubljani. Malo sem hitela, da ne bi zamudila vlaka, ki naj bi čez deset minut odpeljal proti morju. V sredini prehoda je stal moški, v rokah je držal šop časopisov. Če si šel mimo blizu ob njem, ti je svoj časopis mirno ponudil, če pa si hodil ob steni daleč od njega, te je pustil, da si šel svojo pot. Tudi sama sem bila med temi, a sem gospoda opazila. Ko sem bila mimo, se mi je utrnilo: saj to je kralj ulice s svojim časopisom! Vrnila sem se do njega in ga kupila. Ves čas sem bila zaposlena z mislijo, kako me je s svojim dostojnim vedenjem prisilil, da iz sebe iztisnem vse spoštovanje do njega, ki sem ga v danem trenutku zmogla. Zvečer, ko sem prišla domov, so se v meni zasnovali verzi, ki sem jih zjutraj 8. februarja, na dan slovenskega kulturnega praznika, končno oblikovala in zapisala. Ker je to pesem v resnici napisal on, ki je stal v podhodu, in ne jaz, ki sem posodila le svinčnik in papir, bi bila zelo vesela, če jo sprejmete v svoj časopis. Pozdravljeni in hvala,

Mira Puhar

P. S. Ker ne delam ničesar zastoj in upam, da boste mojo pesem sprejeli za svojo ter jo objavili, za honorar pričakujem dva izvoda vašega časopisa. Prilagam pa denar za poštnino in svoj polni naslov. Hvala.

ČLOVEKU – KRALJU ULICE

S spoštovanjem
gledam v vas,
ki ne požete
tujih pesmi,
četudi vas je
pregazil čas,
ki si ga niste vi izmislili,
še manj zagrešili.
Ponos so vam vzeli,
a ga niste izgubili,
vašo čast so prodali,
a ste jo vseeno obdržali.

Če je treba spoštovati človeka,
spoštujem tistega,
ki se svojega človeka ne odreka.

POZDRAVLJENI.

16. februarja okrog enajste ure sem bila na poti od onkološkega inštituta proti parkirni hiši. Jaka, moj sin, je potiskal moj invalidski voziček čez park, jaz pa sem si držala šal na obraz, da bi se skrila pred mrazom.

Ko sva prečkala cesto pred Kliničnim centrom in se usmerila levo, mi je nekdo položil v naročje revijo. Da boste lahko brali, je pojasnil. Jaka je takoj vprašal, koliko stane, prijazni gospod pa je pojasnil, da nič in nama zaželel vse dobro.

Zdaj že vem, da stane en izvod en evro, zato bom 16. marca, če spet srečam prodajalca, z veseljem popravila takratno nerodnost.

Skrbno sem prebrala vse strani in bi zdaj rada čestitala vsem avtorjem.

Uvodničarju želim, da bi res postal vegetarijanec, vsem 'kraljem' pa čimveč zmag v športu in nad samim seboj.

Želim vam uspešne video delavnice in dobre kratke filme in seveda osebno zadovoljstvo.

V reviji mi je bila najbolj všeč pesem Ne obsojaj. Mislim, da bi jo morali spoznati vsi Slovenci. Jaz si jo bom sposodila ob vsaki primerni priložnosti, če smem seveda.

Vam pa za konec podarjam pesmico, ki mi jo je za novo leto napisal moj enajstletni prijatelj Matic. Ime si bom izposodila z zadnje strani revije.

Draga Ines,
v tem letu bodi srečna.

Kot angel, ki se dotakne neba.
Kot žena, ki rodi.
Kot ptica, ki na jug prileti.

Najlepše, kot znaš le ti,
bodi, kar si.

Še enkrat izrekam pohvalo vašemu
prodajalcu pred Kliničnim centrom.
Srečno!

Daya

POZDRAVLJENI!

Prebiram, preberem ... zmorem – to je vaš časopis Kralji ulice.

Naše življenje je povezano z dobrim in s slabim, vedno pa najdemo vzroke za to, da nekatere stvari načrtujemo, druge pa nas zajamejo. Vem, jutri bo nov dan za vse. Naj bo prijeten.

V časopisu sem opazila, da imate stojnico z izdelki, ki jih prinašajo prijazni ljudje. V ta namen vam tudi jaz pošiljam nekaj izdelkov, ki so izdelani z ljubeznijo in s spretnostjo, ki mi je bila položena v zibelko.

Želim vam dobro prodajo.
Lep pozdrav vsem!

Marija Gaber iz Šmartnega v Rožni dolini

foto: Tomislav Gruđen - GTS

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Ij Napravimo konec beračenju v Ljubljani! Beračenje je res nadlega za Ljubljance in sramota za Ljubljano. V mestu, ki ima kaj smisla za socialno skrbstvo, bi kaj takega ne smelo biti. Podpisano društvo se je že pred par leti obrnilo do mestnega magistrata, naj napravi temu konec. Preskrba ubožcev mora biti urejena, ne pa sama sebi prepuščena. Siromake, ki so podpore res potrebni, mora oskrbeti ali občina ali dobrodelna društva; tistim pa, ki niso resnično potrebni, se mora ta obrt onemogočiti. Če daš dar prosjaku na cesti, ne veš nič, ali si ga dal res potrebnemu ali ne, in ali se bo prav obrnil ali bo šel po grlu. Mestni magistrat na našo vlogo ni doslej nič storil. Morda bo imel novi občinski svet kaj več smisla za to. Občina sama ne bo kos vsem potrebam; zasebna dobrodelnost bo vedno potrebna. Podpisano društvo opozarja ljubljansko javnost, naj ne podpira beračev po cestah. Za to imamo posebno organizacijo. Prinašajte svoje darove v denarju in blagu v »Dobrodelno pisarno« na Poljanskem nasipu 10! V pisarni se zglašajo siromaki, pa jim ni mogoče mnogo pomagati, ker ni podpore. Ljubljanci, odkupljajte se v »Dobrodelni pisarni« od podpiranja beračev po cestah in hišah! Prinašajte v pisarno tudi obrabljene stvari, ki utegnejo siromakom še služiti. Po nemških mestih imajo lokale, kjer se nabirajo ostanki živil, ponošena obleka, obrabljena posoda in potrebno. Tako bodi tudi pri nas! Dobrodelna pisarna sprejema vse take reči. Organizirajmo vse podpiranje siromakov! Konec beračenju!

Društvo »Dobrodelnost«.

Slovenec, 15. 6. 1921.

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

8. 3. >> Vozim bus številka 1. Mislim, da je vstopil pri Nami in pokazal izkaznico. Vidim, da je Kralj! Seveda ga brezplačno peljem. V Mestnem logu, koder se poslovi, mi podari marčevski izvod revije. Zelo mi je nerodno. Revijo želim plačati, a nimam s seboj denarja. Izuči me, da moram vedno imeti v žepu tri evre. B.

10. 3. >> Polepšan dan pred onkologijo s skromnostjo, globoke uči, lahko se učimo.
Pa-pa, Helenca

11. 3. >> Vem, kako je biti na margini oziroma robu, nekateri so tja pahnjeni, pri drugih pa gre za zavestno odločitev. Zdravja in notranjega zadovoljstva vsem, ki 'walk the line'.
Milan

foto: Marusa Bertonec

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Ljudje, igrače in prasetovi; Barbara Jurkovšek
KJE: Peterokotni stolp, Ljubljanski grad, Ljubljana
KDAJ: 1. 4. do 26. 4.

KAJ: Postojnska jama pred 100 leti
KJE: Galerija S, Ljubljanski grad, Ljubljana
KDAJ: do 31. 5.

KAJ: Iz babičine skrinje
KJE: Me Vi Art društvo, Stanežiče 4b, Ljubljana
KDAJ: do 13. 4.

KAJ: Namesto rož: Svetlana Makarovič
KJE: MKL, Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, Ljubljana
KDAJ: do 1. 9.

KAJ: Oljne slike Saše Krhen
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, enota Poljane, Zarnikova ulica 3, Ljubljana
KDAJ: do 10. 4. od 10h do 18h

Festivali

KAJ: Festival prostovoljstva
KJE: Center Ljubljane
KDAJ: 20. 4. do 26. 4.

KAJ: 2. kockafest
KJE: Prostori OŠ Šmartno pod Šmarno goro, Cesta v Gameljne 7, 1211 Ljubljana – Šmartno
KDAJ: 4. 4. od 10h do 17h

Predavanja

KAJ: Večeri z evropskimi pisatelji; Guy Helmingier
KJE: Klub Cankarjevega doma, Ljubljana
KDAJ: 15. 4. Ob 19h

KAJ: Festival Viva Mehika – Anton Marko Kappus: misijonar, ki je odkrival Mehiko
KJE: Klub Lili Novy, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 6. 4. ob 18h (otvoritev priložnostne razstave); ob 19h (več predavanj)

Razno

KAJ: Oglad retrospektive filmov s festivala Vidovin
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, dvorana v 3. nadstropju, Ljubljana
KDAJ: do 3. 4. ob 17.30

KAJ: Izdelajmo animirano sličico
KJE: UP PEF, računalniška predavalnica 2, Cankarjeva 5, Koper
KDAJ: 2. 4. ob 17h

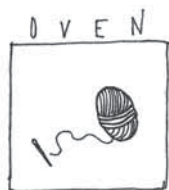
KAJ: Živa knjižnica
KJE: Prešernov trg, Ljubljana
KDAJ: 20. 4. do 26. 4.

KAJ: Tradicionalen 4. tek Misli na srce
KJE: Park Tivoli, Ljubljana
KDAJ: 15. 4. od 15h do 20h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

S svojo trmo ne boste prišli nikamor, zato vam priporočam, da se umirite, popijete kozarec ali dva, vzamete svojo ljubico oziroma ljubčka v naročje in se sanjavo zazibljeta v strasti ljubezni in seksa. Morda boste čez nekaj časa zibali otročička.

Za bike je znano, da ne marajo, da jim nekdo pred nosom maha z rdečo krpo, zato svetujem, da jim ponudite cigarete in kozarec rujnega, saj bodo tako lažje preživeli dan, se pogovorili in na koncu prišli do odločitev.

Znano je, da alkohol krajša človeku življenje, toda dvojčki se zavedajo tudi tega, da čas posedanja po gostilnah tako hitro mine, da jih še smrt komaj dohiti. Toda vseeno bodite previdni!

Sedaj ko imate priložnost neke dobiti denar, ste se obrnili in odšli posedati v park, kjer vam je bolj prijetno. Toda to vam utegne škodovati, kajti ura zamujena ne vrne se nobena. Še dolgo časa vam bo žal, zato ga še pijte naprej.

Nekdo vam bo nekaj svetoval, toda vi ga ne boste poslušali, za kar vam bo še žal. Toda le brez skrbi: kasneje se boste s to osebo pogovorili, seveda še nekaj popili ter židane volje napravili tisto, kar imate v mislih. To je seks.

Na voljo imate le še nekaj dni, da se odločite, kako boste živeli in preživeli z denarjem, ki ga ni tako veliko. Bi morda prijeli bolj za delo kot za kozarec?

OGLASNA DESKA

Nogometna ekipa Kralji ulice nujno potrebuje drese – zgornji in/ali spodnji del ter nogavice, mreže za mali nogometni gol, nogometne copate in seveda še kakšno žogo! Pišite na kraljiulice.sportna.sekcija@gmail.com ali pokličite na številko 059 022 503. Hvala in športen pozdrav!

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 051 881 090,
Gogi

Star sem 27 let in imam precej velik problem s svojim sluhom. Zelo slabo namreč slišim. Ker je slušni aparat zelo velik strošek in mi je nedosegljiv glede na mojo brezdomno situacijo, prosim ljudi, če mi kakšnega podarijo. Obrnite se na uredništvo Kraljev ulice ali pokličite na telefonsko številko 070 855 266. Darko

Prosim, če bi mi lahko kdo podaril rabljen računalnik, ker ga potrebujem za delo. Kličite v uredništvo. Peter Sever

Zahvaljujem se gospodični, ki mi je 11. 3. v dnevni center Kraljev ulice prinesla mobilni telefon. Še isti dan sem ga prevzel, sedaj pa že na polno funkcionira. Hvala! Peter Sever

Društvo Kralji ulice potrebuje za svoj dnevni center navadne lesene ali kovinske stole brez podloženega sedala. Hvala vsem, ki nam boste olajšali sedenje! Uredništvo in dnevni center, 059 022 503

Prosim, če mi lahko kdo podari brezplačno gorsko kolo. Hvala! Nik, 040 584 481

Izkušen vrtnar vam uredi oziroma svetuje, kako urediti vaš vrt. Denar ni pogoj, da se lotim dela. Lojze, 051 254 147.

Bralce in bralke oziroma vaše prijatelje naprošam, če bi mi bil kdo pripravljen podariti klavirsko harmoniko, ker mi trenutno ulična glasba predstavlja vir preživetja. Obrnite se na uredništvo časopisa ali na telefon 059 022 503! Marko G.

Za smešno nizko ceno sem si pridobil mobilni telefon znamke Motorola V 235. Neprisotnost polnilca mi je razodela vzrok za nizko ceno. Vse, ki bi mi radi polepšali dan ali celo mesec, naprošam, da me v primeru, da imate odgovarjajoči polnilec in ga ne potrebujete več, pokličete na številko 051 849 942, ter se z mano domenite glede cene in prenosa polnilca. V upanju in pričakovanju, vaš prodajalec Kraljev ulice: Gregor (Georgy)

Podjetja Tin, d. o. o., iz Kamnika, Prometej svet idej, d. o. o., iz Trzina in Metronic-Komet, d. o. o., iz Trbovelj so nam omogočila zabavno in prijetno pustovanje, saj so nam podarila nekaj kartonastih škatel pustnih mask in pripomočkov ter barv za poslikavo obraza. Iskreno se vam zahvaljujemo!

Če vaše stanovanje potrebuje novo pleskanje, sem vam na voljo. Imam več let izkušenj. Delam kakovostno in poceni. Roman, 051 248 852.

Želim si manjši, rabljen, a delujoč TV-sprejemnik. Hvala. Julijana, 031 704 543

'Sestriča' Jasmina, JAVI SE!
Nik (040 584 481)

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

Od 15. novembra je v ulični prodaji tudi knjiga Meseno spoznanje: erotične zgodbe avtorja Franja Frančiča. Vabljeni, da jo kupite pri svojem uličnem prodajalcu. Cena je 4 evre, polovico dobi prodajalec.

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Poljaški 14 zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju, namesto da jih morate v smeti. Projekt Podari pločevinko poleg tega da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

TEHTNICA

Doživeli boste nekaj, kar vas bo vrglo s tira, toda presenečenje bo trajalo le malo časa, saj se boste zbudili iz sanjarjenja. Čudili se boste, mar je vse to res?

ŠKORPIJON

Nobena stvar ni tako skrita, da ne bi bila nekoč odkrita. To velja tudi za ljudi rojene v tem znamenju, saj jim jezik opleta, tako da bi morali nositi čevlje z ogromno peto.

STRELEC

Ljudje, ki ste rojeni v prvi dekadi, boste doživeli prijetne trenutke z ljubljeno osebo, ki se imenuje Alko. V vseh dekadah pa boste rahlo okajeni in boste židane volje, tako da boste kar skakali od veselja.

KOZOROG

Poglejte malo naokoli in videli boste, da lahko zmagate v smučarski disciplini slalom, vendar brez smučk, ampak s steklenico v roki. Tako boste dobili nagrado, in sicer pogled v prazno denarnico.

VODNAR

Za vas velja pravilo, da včasih namesto dobre rujne kapljice teče voda v grlo. Mar ni prišel čas, da se ta pijacha spremeni?

RIBA

Stara riba smrdi pri glavi, včasih pa tudi drugje. Odvisno je, kako priplavajo do kakšnega denarja, ki ga imajo za kaj popiti, saj so te vode že pošteno site.

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

ČISTI POSLI

Nek klošar je potreboval čisto obleko, da bi šel za pogrebom. Ker je zamudil, da bi ob pravem času dvignil v kemični čistilnici svojo obleko, je v to čistilnico kar vlomil. Pri tem dejanju ga zaloti policist in ga odpelje k preiskovalnemu sodniku.

Sodnik ga vpraša: »Le zakaj ste vlomili prav v čistilnico?«

In klošar mu odgovori: »Veste, gospod sodnik, jaz se ne ukvarjam z umazanimi posli!«

Gregor B. Hann

JUTRANJA NEŽNOST

Ona zadovoljna z nočjo zjutraj vstane, da ljubemu pripravi zajtrk. »Dragi, boš jajčka na oko?« zažvrgoli nežno.

»Hmmm ...!« zabruna bas iz tople postelje.

»Bi raje zakrknjena ali kako drugače?«

»Praskat!«

Kralj O'Tone Prvi

KRIŽANKA

Gregor B. Hann

Vodoravno:

- (A) slovensko žensko ime (6 črk);
- (B) sirota, berač, siromak ali revež (4 črke), 14. črka slovenske abecede;
- (C) ime slovenskega pevcu zabavne glasbe Smolarja (3 črke), čemu, zakaj (2 črki);
- (Č) svetopisemska dežela v državi Izrael (4 črke), veznik (2 črki).

	1	2	3	4	5	6
A						
B						
C						
Č						

Navpično:

- (1) ime države, ki je v vojni z ZDA na bližnjem vzhodu (4 črke);
- (2) znanost, vednost, vedenje (4 črke);
- (3) ime zelo znane slovenske glasbene skupine (4 črke);
- (4) kratica za kemijski element natrij (2 črki), 15. črka v slovenski abecedi;
- (5) 12. črka slovenske abecede, 13. črka slovenske abecede;
- (6) beseda na koncu molitve (4 črke).

AFORIZEM

Kdor hodi s kurami spat, on ve za lepote sodomije.

Črtomir Clonsky

			5					
	3			8	9			
4	5	9	3				6	1
	1		2				9	8
	2	5				4	1	
7	9				1		2	
3	6				2	1	4	9
			1	6			3	
					3			

POZOR — NAGRADNA IGRA

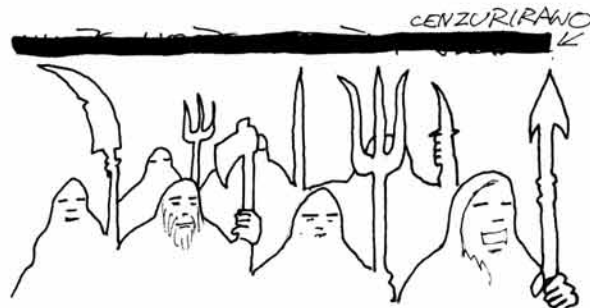
Pravilno izpolnjeno križanko ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenci pravilno rešene marčevske križanke so **Branka Kragolnik** iz Šentjerneja, **Roman Šneberger-Novak** z Vrhnike in **Zdenka Vivod** iz Maribora. Čestitamo!

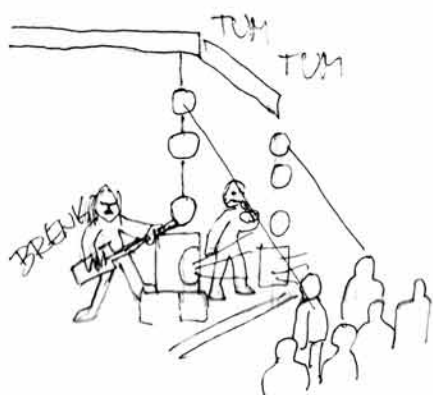
UTRIP?!

NIX

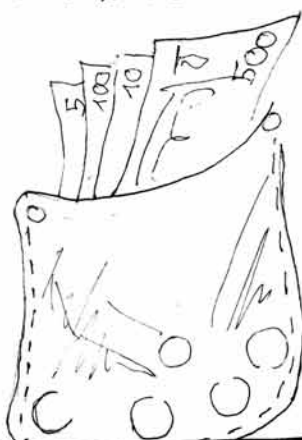
ENI SE BORJO ZA KRATKE EGOISTIČNE
ZMAGE....

NEKDO SE BORI ZA
MLADE

DA SE NJEMU KAJ
V ŽEP PADE

ZUNANJE GRMENJE

PREGLASI GUNS'N'ROSES
BOBENJE

BUM BUM
WELCOME TO THE
YUNGLE...

DU DUM TRESK
TRASK

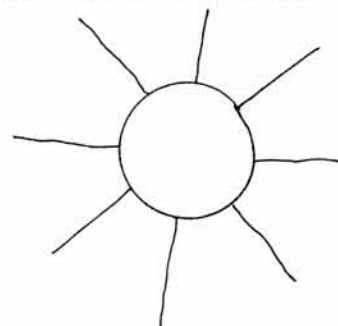
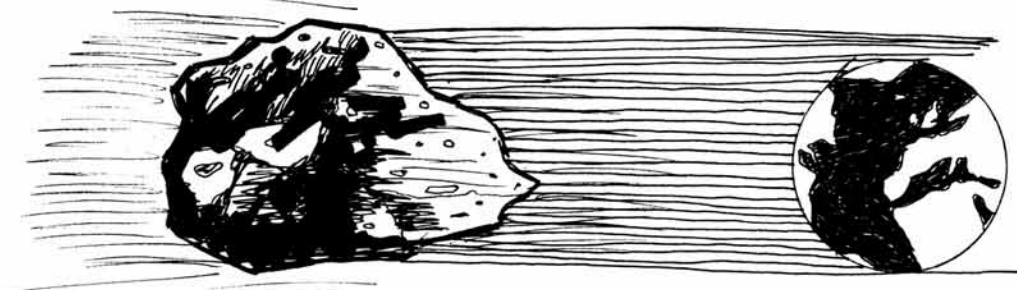
KRALJI ULICE SO
SREČNI

KER BODO OSTALI VEČNI

ENI GOVORJO, DA BO NA ZEMLJO PADEL VELIK KOMET!?!?

DR.

Nikoli srca svojega ne skrivajte.
Vedno ga vsem ljudem pokažite!

